Trăiască 23 August, marea sărbătoare națională a poporului nostru, ziua eliberării Romîniei de sub jugul fascist!

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XI Seria II-a Nr. 1963 | 4 PAGINI — 20 BANI | Duminică 21 august 1955

Ziua de naștere a libertății noastre

STEAGURILE sărbătorești flutură deasupra orașelor noastre, deasupra satelor noastre, deasupra patriei în sărbătoare. Trăim cu nespusă bucurie cea de a XI-a aniversare a eliberării Romîniei de către glorioasa armată sovietică și răsturnării dictaturii fasciste de către forțele patriotice populare conduse de partid. Sărbătorim pentru a unsprezecea oară ziua de naștere a adevăratei noastre libertăți.

Pentru istorie 11 ani sînt doar o clipă. Dar ce drum lung, ce pas uriaș spre lumină a făcut poporul nostru muncitor în acești 11 ani! De la semicolonia înrobită trusturilor străine la Romînia liberă și independentă de azi, stat al oamenilor muncii. De la industria slabă și înapoiată la puternica industrie socialistă al cărei volum de producție întrece de trei ori pe cel din vechea Romînie burghezo-moșierească. De la plugul de lemn și agricultura fărămițată la cele aproape 25.000 de tractoare și 5.500 G.A.C.-uri și întovărășiri. De la „recordul" european de analfabetism la uriașul combinat poligrafic „Casa Scînteii" și la miile de cluburi și biblioteci.

Să privim, tovarăși, în aceste zile toată patria noastră minunată! Ne apropiem de sfîrșitul victorios al primului nostru cincinal. Crește impetuos industria noastră grea, mîndria noastră, temelia înfloririi întregii economii naționale, izvorul ridicării bunăstării celor ce muncesc, chezășia asigurării capacității de apărare a patriei. Chiar acum, în preajma marii sărbători, au fost puse în funcțiune asemenea mari construcții ale cincinalului ca: uzina cocsochimică, fabrica de aglomerare a minereurilor și centrala termoelectrică de la Hunedoara sau noua instalație de preparare a cărbunelui de la Lupeni. De pe porțile uzinelor noastre ies autobuse și autocamioane, tractoare pe șenile, combine, buldozere, utilaj petrolifer, strunguri și freze de precizie care altădată se aduceau din străinătate. Pe baza dezvoltării industriei grele a luat un puternic avînt și industria bunurilor de larg consum. Numai în anii cincinalului s-au ridicat 32 întreprinderi noi în industria ușoară. Producem azi de aproape trei ori mai multă încălțăminte și de aproape două ori mai multe țesături de bumbac decît în 1948. Se dezvoltă necontenit agricultura, se întărește sectorul socialist al agriculturii. Suprafața cultivată a anului 1955 a depășit cu 160.000 hectare suprafața cultivată anul trecut. Munca spornică în comun sprijinită de mașini moderne smulge pămîntului recolte record. In anul acesta, G.A.S. Ghidiceni (Bîrlad) a obținut pe o mare suprafață o producție de 5.000 kg. grîu la hectar, iar G.A.C. Hagieni 3.100 kg. Continuăm cu intensitate bătălia pentru încheierea la timp a treierișului și încă de pe acum se fac pregătiri pentru campania de toamnă.

Și din tot acest avînt de construcție, de muncă spornică creatoare se naște bunăstarea noastră. Zi de zi simțim grija partidului ca viața noastră să devină mereu mai bună. Această grijă își găsește expresia și în Hotărîrile plenarei din 19-20 august 1953 ale C.C. al P.M.R. și în desființarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele și reducerea de prețuri efectuată la sfîrșitul anului trecut și în creșterea continuă a cantităților de bunuri de larg consum puse la dispoziția populației. Se spune că cifrele sînt seci. Dar cît miez bogat, cîtă poezie adevărată este în asemenea date statistice: consumul unei familii de muncitori a crescut în 1953 față de 1938 cu 20% la pîine, cu 48% la zahăr, cu 164% la ulei; în aceeași perioadă consumul de grîu al țărănimii a crescut cu 50%.

Programul partidului, programul fericirii și bunăstării poporului muncitor prinde viață prin munca noastră. Zorile socialismului răsar deasupra patriei. Nu ne-a fost ușor drumul spre ziua de azi plină de bucuriile muncii libere. Ne-au stat multe piedici în cale. Am biruit însă. Am avut prieteni credincioși și un conducător înțelept și încercat. In fiecare din succesele noastre e cuprins marele ajutor al Uniunii Sovietice. Mașini și utilaje, fabrici întregi, comoară de experiență înaintată, nimic n-au precupețit constructorii comunismului ca să ne ajute în făurirea vieții noi. Partidul—cîrmaci încercat — ne-a condus cu fermitate și înțelepciune pe drum de lupte și victorii. Știm că drumul spre viitor nu-i o șosea asfaltată, ușor de străbătut. Știm că victoria cere încordare și muncă. Știm că mai avem de întîmpinat împotrivirea dușmanului de clasă care nu contenește uneltirile. Nimic nu ne poate întoarce însă de pe drumul nostru care ne duce spre un viitor minunat. Nu putem ști cum vor arăta toate grădinile și palatele viitorului. Dar noi deslușim de pe acum viitorul nostru minunat, triumful celui de al doilea cincinal, viața noastră nespus de fericită de mîine. Noi ne gîndim cu bucurie și cu siguranță la viitor. Visurile noastre îndrăznețe pornesc de la fapte concrete, de la realizările obținute pînă în prezent. Nu sînt prea departe timpurile cînd tinerii îmbătrîneau înainte de vreme cu fețele și visurile ofilite. Cîți n-au visat să-și valorifice însușirile, să trăiască demn, să se bucure de bucuriile tinereții! Si cîți n-au fost opriți în drum de zăbrelele burgheziei? Dar peste toate piedicile și mai puternici decît ele au fost mulți tineri care au întrevăzut viitorul luminos și au luptat pentru el sub steagul partidului. La îndemnul și sub conducerea comuniștilor, utecîștii au contribuit la cauza eliberării poporului. In cruntă ilegalitate, adesea cu sacrificiul vieții, ei au luptat pentru ca fețele tinerilor să zîmbească pretutindeni în țara noastră. Ce drumuri largi, luminoase ne sînt deschise nouă tinerilor astăzi! Republica Populară asigură tineretului drepturi politice care îi creează simțul demnității și răspunderii. Școli și case de odihnă, baze sportive și cenacluri literare, ziare și reviste speciale, toate stau la dispoziția tinerei noastre generații. Mari și necuprinse posibilități de muncă creatoare, de viață plină are tineretul nostru. E o mare fericire să fii tînăr în patria noastră. E o mare fericire să te simți stăpîn al pămîntului tău, al destinului tău, al viitorului tău. Sub soarele regimului de democrație populară noi creștem ca tineri înaintați, liberi de exploatare și plini de avînt creator, pășim cu fruntea sus, cu conștiința libertății și forței noastre. Și mîndri de perspectivele minunate, recunoscători grijii partidului, noi ne găsim cea mai deplină fericire în munca pentru binele patriei, alături de întregul popor muncitor.

Clasa muncitoare eliberată de exploatare și devenită forță conducătoare în stat, țărănimea muncitoare dezrobită din silnicia moșierească și stăpînă azi pe pămîntul ce-l muncește, minoritățile naționale care au scăpat de asuprire și se bucură de deplină egalitate în drepturi cu poporul romîn, cu toții își dăruiesc forțele cauzei întăririi și înfloririi patriei.

Mîndri și plini de bucurie vom merge la marea demonstrație sărbătorească de 23 August. Mîndri că pășim sub stindardul partidului, stindardul sub care patria noastră a ajuns în rîndurile țărilor înaintate din lume, stindardul care ne călăuzește spre socialism. Deasupra capetelor, printre steagurile fluturînd în bătaia vîntului vom ridica panouri și grafice care vorbesc despre realizările și angajamentele noastre. Prin mari succese în muncă, prin îndeplinirea înainte de termen a cincinalului în nenumărate întreprinderi, prin mari acumulări socialiste peste plan, salută constructorii socialismului luminosul 23 August care ne-a deschis drumul spre fericire. Impreună cu întreg poporul muncitor noi, tinerii, vom raporta partidului despre contribuția noastră tinerească la lupta pentru socialism. Cu inimile pline de emoție vom rosti angajamentul nostru ferm: Partid iubit! Noi o să răspundem încrederii și dragostei tale. O să muncim cu tot entuziasmul nostru tineresc pentru îndeplinirea planurilor de producție, pentru însușirea științei, tehnicii și culturii înaintate. O să fim pildă de disciplină, vigilență și devotament pentru cauza înfloririi și întăririi patriei.

Sărbătorirea luminoasă a lui 23 August găsește poporul nostru muncitor mai unit ca oricînd în jurul partidului și guvernului. Nicicînd poporul nostru n-a avut o orînduire de stat de o asemenea coeziune și trăinicie internă cum este Republica Populară Romînă. Oamenii muncii sînt mai hotărîți ca oricînd să întărească statul lor, să întărească alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, temelia statului democrat-popular, să-și consacre toate forțele construirii victorioase a socialismului. Salutînd rezultatele conferinței de la Geneva, perspectivele de continuă slăbire a încordării internaționale și de consolidare a păcii, constructorii socialismului din patria noastră continuă cu însuflețire și optimism munca pașnică îndreptată spre continua ridicare a nivelului de trai, spre înfrumusețarea vieții celor ce muncesc.

Sub steagul lui Marx-Engels-Lenin-Stalin, sub conducerea partidului iubit, noi mergem înainte spre victoria socialismului în patria noastră!

Nicolae Labiș

SUB STEAGURI

Coapte-s recoltele, toamna se leagănă
Peste orașe și piscuri și șes,
Asprele-i vînturi flutură-n steaguri,
Ritmuri din tobe și inimi se țes.
Noi defilăm prin orașul ce-și scapără
Turle și geamuri sub cerul înalt.
Merg parcă-n marș cu noi împreună
Clădirile-orașului, fier și bazalt.

Parcă sîntem legendara ființă
Cu sute de inimi, de mîini și de minți,
Toți răsuflăm împreună cu vîntul,
Mergem ușor, exaltați și fierbinți.

E minunată această simțire
Cînd toți tovarăși-ți par cunoscuți
Cînd purpuria mătasă prelinsă
De vînturi pe față, cu sete-o săruți.

Iată mîndriile noastre — se-nalță
Spice bogate, unelte, mașini,
Azi jinduesc tot ce-avem și ne laudă
Cei ce-au căzut în război sub ruini.
Ii salutăm cu uralele noastre,
Cu mersul nostru năvalnic, sonor.
Marșul de pace, marșul puterii
Care ne duce spre viitor.

OMUL DIN MINĂ

In această zi cînd noi
Defilăm prin toamna plină,
Gîndul către tine-mi mîn
Omule din fund de mină.
Numai tu nu vezi sclipind
Curcubeul de stindarde
Insă-aud cum din adînc
Pieptu-ți bubuie și arde.

Apele ce veșnic rod
Cu colți moi în roca dură
Năvălesc și tu le-nfrîngi
Stăvilindu-le cu ură.
Poate sus e soare-acum,
(Da, e-aici potop de soare),
Poate-i defilare-acum,
(Da, aici e defilare).

Tu rămîi la post. Altfel
Apa-n mină se prăvale.
Gîlgîind înnăbușit
Pompa soarbe din canale.
Tu pășești sub negre bolți,
Pași nervoși sub bolți sunară
Răspunzînd ca un ecou
Defilării de afară.

Trec în marș ortacii tăi
Lîngă vastele tribune.
In oțelul din mașini,
Din tractoare — e cărbune.
Aspra răsuflare-a ta
Din tenebra adîncimii
Arzătoare s-a simțit
In răsufletul mulțimii.

Azi, în ziua de bilanț,
Zi de cruce, fără moarte,
Nu ești despărțit de noi
Chiar de roca te desparte.
Om modest, om minunat,
Inimă prometeeană,
Omule, ți-aud, aud
Defilarea-ți subterană.

CU ANGAJAMENTELE INDEPLINITE

„Industria sîrmii" din Cîmpia Turzii

Cinstind marea sărbătoare a poporului nostru, colectivul uzinelor „Industria sîrmii" din Cîmpia Turzii și-a îndeplinit în ziua de 20 august sarcinile ce-i reveneau din primul plan cincinal.

În anii cincinalului „Industria sîrmii" a luat o mare dezvoltare; au fost create noi secții importante ca: oțelărie, laminate, trefilare etc. În primul semestru al acestui an, colectivul a obținut economii în valoare de 11.193.000 lei.

Industria lemnului

In ajunul marii sărbători naționale a poporului nostru, muncitorii, inginerii și tehnicienii din Industria lemnului, hîrtiei și celulozei, raportează că și-au realizat sarcinile ce le revin din primul nostru plan cincinal.

In anii cincinalului, producția globală pe întregul minister a crescut cu 50,8 la sută, dintre care producția sectorului de exploatări forestiere cu 52,4 la sută, a sectorului de produse finite din lemn cu 113,3 la sută, a sectorului de industrializarea lemnului cu 25,8 la sută și a sectorului de hîrtie și celuloză cu 34,8 la sută.

Exploatarea și transportul lemnului din pădure au fost ușurate în anii cincinalului prin înzestrarea I.F.E.T.-urilor cu un mare număr de mașini și utilaje perfecționate. Volumul muncilor mecanizate în exploatările forestiere a atins acum următorii indici: 32,4 la sută la scosul și apropiatul lemnului în pădure, 83,4 la sută la transportul lemnului din pădure, 78,4 la sută la retezat lemn rotund de rășinoase și 38,2 la sută la fasonarea traverselor.

Schimb de onoare în cinstea zilei de 23 August

Întreaga fabrică a îmbrăcat haine de sărbătoare. Steagurile din vîrful turnului înalt, fîlfîie în adierea ușoară a vîntului. Muncitorii fabricii de rulmenți din Moldova obțin în cinstea zilei de 23 August succese deosebite. După ce la 1 august au dat acumulări socialiste peste plan în valoare de 2.800.000 lei, la 11 august harnicii constructori de rulmenți au virat Băncii de Stat încă 4.474.126 lei depășindu-și astfel angajamentul pe întregul an cu 2.394.126 lei.

Tineretul, care formează majoritatea muncitorilor de aici, a contribuit din plin la realizarea acestor succese.

Cele 29 de brigăzi de tineret printre care și cele conduse de Veronica Iacob și Valentina Turcu de la strungărie, Ion Boboc, Ion Anghelache ca și brigada lui Ilie Cosma de la montajul rulmenților, deținătoarea steagului de fruntașă pe fabrică, au fost mereu în frunte.

La 19 august în întreaga fabrică a avut loc schimbul de onoare în cinstea zilei de 23 August. De la 19 august orele 7 dimineața și pînă a doua zi la orele 7, din patru în patru ore se anunțau la panoul de onoare rezultatele obținute. Brigăzile utemiste conduse de Veronica Iacob și Ion Balat și-au depășit planul în această zi cu 175 la sută și respectiv 145 la sută. Strungarii utemiști Vasile Căpraru și Dumitru Diaconu cu 208—222 la sută, rectificatoarea utemistă Anica Cosma cu 160 la sută iar lăcătușii Gh. Durcan, Dumitru Coșeru și Vasile Solomon cu 250—320 la sută.

Trebuie relevat îndeosebi faptul că schimbul I al secției strungărie și-a depășit planul în această zi cu 186 la sută iar cele trei schimburi ale secției de rectificare cu 140 la sută.

Ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al U. R. S. S. în țara noastră a prezentat scrisorile de acreditare

La 20 august a.c., ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste în Republica Populară Romînă, Alexei Alexeevici Epișev, a prezentat scrisorile de acreditare președintelui Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne, dr. Petru Groza.

La solemnitate au participat: Mihail Mujic, vicepreședinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale, Simion Bughici, ministrul Afacerilor Externe al Republicii Populare Romîne, Gheorghe Vidrașcu, membru în Prezidiul Marii Adunări Naționale, Aurel Mălnășan, director în Ministerul Afacerilor Externe și Dionisie Ionescu, directorul Protocolului Ministerului Afacerilor Externe.

Ambasadorul Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste a fost însoțit de consilierii P. S. Dedușkin, I. I. Horoșilov și P. A. Pavlov, de reprezentantul comercial S. A. Jolnin, de atașatul militar ad-interim V. I. Perepelița, de prim-secretarii V. I. Barahnin, F. A. Kukareko și A. S. Krucikov, de locțiitorul reprezentantului comercial A. K. Se'nov, de al doilea-secretari R. V. Melnicov și V. K. Palamarciuk, de ai treilea secretari I. A. Kocetkov, A. N. Gonciaruk, N. P. Markțev și B. K. Iakovlev și de atașații B. I. Minacov, V. V. Skorniakov, A. A. Silin și V. V. Pușkin.

Prezentînd scrisorile de acreditare, ambasadorul Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste a spus:

„Permiteți-mi să vă înmînez scrisorile de acreditare prin care Prezidiul Sovietului Suprem al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste mă acreditează în calitate de ambasador extraordinar și plenipotențiar al Uniunii Sovietice în Republica Populară Romînă, precum și scrisorile de rechemare ale predecesorului meu.

Prietenia frățească de nezdruncinat dintre popoarele romîn și sovietic are ca bază trainică unitatea intereselor lor în lupta comună pentru pace și colaborare între popoare. Această prietenie s-a dezvoltat și s-a întărit în cursul luptei de eliberare a Romîniei și în perioada ulterioară de creare și întărire a regimului democrat-popular și de desfășurare a construcției socialiste în R.P.R.

În toate domeniile relațiilor politice, economice și culturale se întărește și se lărgește continuu, spre binele popoarelor romîn și sovietic, colaborarea multilaterală dintre ele și ajutorul reciproc. Popoarele Uniunii Sovietice se bucură sincer de succesele poporului romîn obținute în refacerea și dezvoltarea economiei naționale a țării, în dezvoltarea culturii lui naționale, în întărirea regimului democrat-popular, în întreaga lui muncă măreață de creare a bazei socialiste în Romînia.

Popoarele romîn și sovietic, ocupate cu munca pașnică creatoare sînt vital interesate în menținerea și întărirea păcii. Uniunea Sovietică și Republica Populară Romînă, împreună cu alte țări iubitoare de pace, militează cu hotărîre pentru întărirea păcii și securității generale în Europa, bazate pe eforturile comune ale statelor europene, pentru continua slăbire a încordării internaționale.

Consider de datoria mea să vă asigur, tovarășe președinte, că eu, în calitate de ambasador al Uniunii Sovietice, în ceea ce mă privește, voi depune toate eforturile ca prietenia de nezdruncinat și strînsa colaborare frățească dintre popoarele romîn și sovietic să se dezvolte și să se întărească neîncetat, ca unitatea năzuințelor pașnice ale Uniunii Sovietice și Republicii Populare Romîne să contribuie într-o cît mai mare măsură la asigurarea unei păci trainice și a securității în Europa.

Permiteți-mi de asemenea să-mi exprim speranța că din partea dumneavoastră, tovarășe președinte, din partea Prezidiului Marii Adunări Naționale și a guvernului Republicii Populare Romîne eu voi avea sprijinul și ajutorul necesar pentru a îndeplini cu succes înalta misiune ce mi-a fost încredințată de guvernul sovietic".

În răspunsul său, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, dr. Petru Groza, a spus:

„Primind scrisorile, prin care Prezidiul Sovietului Suprem al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste vă acreditează pe lîngă Prezidiul Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne, în calitate de ambasador extraordinar și plenipotențiar al Uniunii Sovietice, mă folosesc de acest prilej fericit pentru a vă exprima marea dragoste și prietenie a poporului romîn față de gloriosul popor sovietic.

Acreditarea dv. în calitate de ambasador al Uniunii Sovietice în Republica Populară Romînă are loc în zilele în care poporul nostru se pregătește să sărbătorească cu însuflețire împlinirea a 11 ani de la eliberarea Romîniei de sub jugul hitlerist de către eroica armată sovietică și de la doborîrea dictaturii fasciste de către forțele patriotice populare conduse de Partidul Comunist Romîn.

Victoria istorică a Uniunii Sovietice asupra fascismului în cel de al doilea război mondial a creat poporului nostru, ca și tuturor celorlalte popoare eliberate, condiții dintre cele mai favorabile pentru a-și lua soarta în propriile mîini, de a păși pe calea construirii unei vieți noi și fericite, pe calea construirii socialismului.

În lupta pentru această cauză măreață poporul nostru se bucură de ajutorul frățesc și multilateral al Uniunii Sovietice.

Relațiile dintre Republica Populară Romînă și Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste sînt relații frățești de prietenie. Aceste relații prietenești, care se întăresc și se dezvoltă continuu, constituie pentru poporul nostru un măreț izvor de forță, de siguranță și încredere în viitor.

Poporul romîn urmărește cu profundă admirație istoricele realizări ale Uniunii Sovietice și întîmpină cu bucurie fiecare nou succes al poporului sovietic obținut în opera de construire a comunismului și de asigurare a păcii.

Statele noastre, împreună cu alte țări iubitoare de pace, militează cu consecvență pentru întărirea colaborării internaționale, pentru menținerea și întărirea păcii, pentru continua slăbire a încordării internaționale, întrucît aceasta corespunde pe deplin năzuințelor și intereselor vitale ale popoarelor.

Țin să vă asigur, tovarășe ambasador, că veți primi sprijinul cel mai deplin din partea mea, a Prezidiului Marii Adunări Naționale și a guvernului Republicii Populare Romîne în îndeplinirea misiunii dv., îndreptată spre întărirea și dezvoltarea relațiilor frățești de prietenie dintre popoarele noastre".

PRIMIREA LA CONSILIUL DE MINIȘTRI AL R.P.R. A AMBASADORULUI EXTRAORDINAR ȘI PLENIPOTENȚIAR AL U.R.S.S.

În ziua de 20 august, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al U.R.S.S., Epișev Alexei Alexeevici, a fost primit în audiență la Consiliul de Miniștri al R.P.R. de tovarășii Gh. Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Miniștri al R.P.R., Gheorghe Apostol, prim secretar al C.C. al P.M.R., Iosif Chișinevschi, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri și Petre Borilă, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri. A fost de asemenea de față tov. S. Bughici Ministrul Afacerilor Externe.

Vizita la Consiliul de Miniștri a decurs într-o atmosferă de caldă prietenie.

(Agerpres)

1944 · 23 AUGUST · 1955

Un vis împlinit al tinereții

O cameră ca oricare alta. Ferestre mari și luminoase, un divan, un fotoliu, o masă. O bibliotecă mare. Înșirate în rafturile ei cuminți — cărțile. Multe cărți — tratate de fizică și de chimie, operele clasicilor marxism-leninismului, există și studii de specialitate și printre ele volume de versuri, reviste literare, romane, Ady Endre la loc de cinste. Pe masă, între volume groase de fizică și chimie, o carte mică, cu coperte colorate „Cîntărețul vrăjitor" de Browning. Stăpînul tuturor acestora, asistentul universitar Viscky Tiberiu e un tînăr înalt, blond, timid. Pare a fi mai de grabă un elev de liceu, decît un om de știință. Și totuși... Viscky Tiberiu este unul din tinerii oameni de știință ai țării noastre, una din speranțele fizicii, dacă putem spune astfel.

Drumul său în viață a fost aidoma drumului atîtor tineri care, după eliberarea țării, au dovedit în practica vieții de toate zilele că astăzi la noi visele se împlinesc. Crescut pe Valea Jiului, între mineri, Viscki Tiberiu a venit în 1947 la București să urmeze Politehnica. Se simțea atras de știință, de fizică și chimie mai ales. Nu i-a fost ușor la început. — Cetatea științei nu e ușor de cucerit — spune el zîmbind.

A răzbit totuși. Își amintește cu drag de profesorul care l-a ajutat, l-a împins înainte, profesorul Ausländer, șeful catedrei de fizică generală de la Institutul Politehnic. „Știi, îmi amintesc... Cîndva mă frămînta o problemă greu de rezolvat. Nu știam de unde s-o încep. I-am spus profesorului, i-am cerut sfatul. Ausländer mi-a răspuns: N-ai să găsești soluția acestei probleme decît în dumneata însuți. Încearcă și rezolv-o singur. După cîtva timp de muncă am rezolvat-o. Și nu mică mi-a fost bucuria cînd am găsit într-o publicație că numai cu un an înainte un om de știință rezolvase aceeași problemă. E drept, în alt fel, dar cu aceleași rezultate. Așa am învățat să merg pe propriile mele picioare".

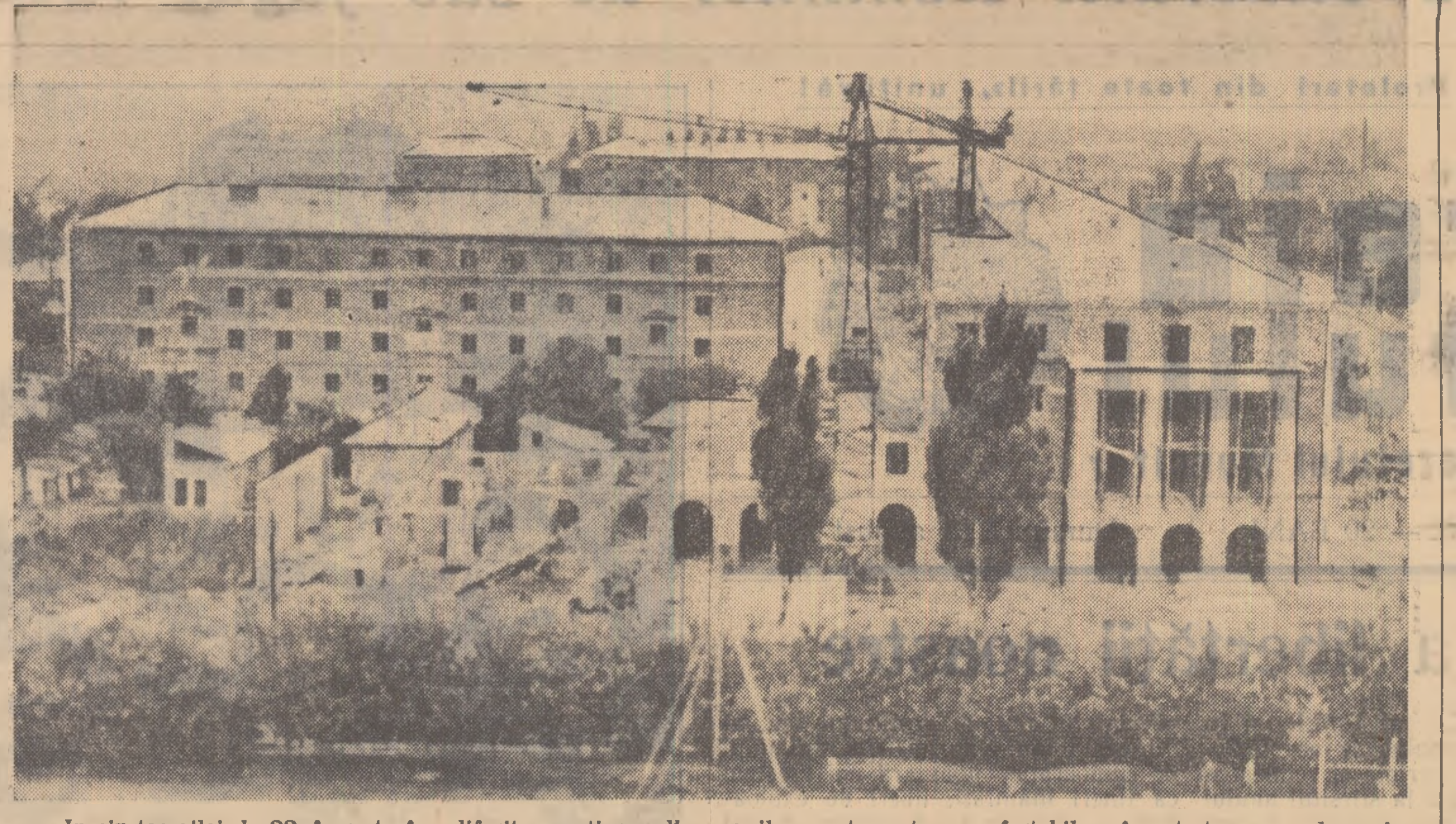
Și Viscki Tiberiu, a continuat să meargă consecvent pe drumul ce și-l alesese. Drum greu și spinos. Drumul cunoașterii, drumul cercetării științifice. În 1951 o parte din visul lui se împlinise. Era inginer, asistent universitar, colaborator al Institutului de Fizică Matematică al Academiei. Dar a sta pe loc, înseamnă de fapt a da înapoi. Și Viscky Tiberiu a mers înainte. Colaborînd mai departe cu profesorul Ausländer, Viscky a terminat împreună cu acesta în 1952 prima parte a lucrării „Despre determinarea parcursurilor la bipartiți în emulsii fotografice groase" lucrare deosebit de importantă în studiul fizicii nucleare. Astăzi lucrarea este complect terminată, ea fiind una din comunicările delegației romîne la conferința pentru folosirea pașnică a energiei atomice de la Geneva.

Pasionat de „Fizica chimică", de acel domeniu al științei unde fizica se apropie de chimie, pasionat de munca sa științifică, Viscky Tiberiu, este în același timp unul din asistenții Institutului Politehnic cei mai iubiți și apreciați de către studenți. „Trebuie să mărturisesc, spune el, că mă pasionează munca pedagogică, mă emoționează setea de cunoștințe a studenților și aș vrea să le pot da cît mai mult, tot ce știu. Dar vezi... aceasta are și un revers. Ca să le pot da cît mai mult, trebuie la rîndul meu să știu cît mai multe. Și deci să învăț mereu. Acesta a fost unul din motivele pentru care m-am hotărît să fac aspirantură".

Am plecat din camera aceea obișnuită, plină de cărți, de tratate și de volume de versuri, din camera aceea care păstrează un nu știu ce farmec romantic al tinereții, tot așa cum oarecum romantică mi s-a părut întreaga personalitate a acelui tînăr om de știință după care „fizica a încetat de mult să mai fie o știință a laboratorului". „Pe noi fizicienii — spune Viscky — ne urmărește astăzi întreaga lume și noi n-avem dreptul să-i înșelăm speranțele". Am plecat și m-am gîndit din nou, — pentru a cîta oară? — că Viscky Tiberiu este el însuși un vis împlinit al tinereții noastre. Visul de a da lumii noi și noi valori ale științei, de a face noi și noi pași înainte pe spinosul, dar minunatul drum al cunoașterii.

CIFRE ȘI FAPTE

- Tirajul cărților ce se vor tipări anul acesta se ridică la 31.000.000 exemplare.
- In anul acesta au fost cuprinși în clasele a V-a—VII-a numai la cursurile de zi 440.328 elevi. Cu începere de la 1 septembrie 1955 se introduce obligativitatea învățămîntului de șapte ani în orașe, centre muncitorești și centre raionale.
- Peste 3200 școli elementare, medii și instituții preșcolare funcționează în prezent în 15 limbi vorbite de minoritățile naționale.
- Numărul abonamentelor la radio și la rețeaua de radioficare a depășit 1.000.000.
- Inainte existau doar 5 teatre dramatice de stat. Astăzi avem 34 teatre dramatice, 4 teatre de operă și balet, 19 teatre de păpuși, 6 teatre muzicale, 350 cinematografe orășenești.
- Peste 6000 de cluburi și colțuri roșii muncitorești și 6663 case de citit stau la dispoziția oamenilor muncii.
- Numai între anii 1952-1955 bugetul ocrotirilor sociale a crescut cu 99,4%. In anul 1954 numărul dispensarelor era de patru ori mai mare decît în 1948.

In cinstea zilei de 23 August în diferite cartiere din București au fost terminate noi blocuri muncitorești. Un număr mare de oameni ai muncii vor sărbători împreună cu familiile lor cea de a 11-a aniversare a eliberării patriei în noile apartamente confortabile, înzestrate cu cele mai moderne instalații.

Iată în fotografie unul din noile blocuri muncitorești din Bucureștii Noi, dat în folosința oamenilor muncii.

UN TINĂR AL ADINCURILOR

Ca să stîrnesc mirarea tinerilor mineri de la Petrila îmi era necesară o singură întrebare: care este Mihai Ștefan? Cu siguranță că zeci de perechi de ochi m-ar fi privit spunîndu-mi poate dojenitor: cum, nici pe Pișta nu-l cunoști? E doar fruntașul nostru!

Tinerii mineri de la Petrila îl prețuiesc, îl simt așa de aproape, încît greu le vine să creadă că Mihai Ștefan — al lor — nu este încă cunoscut pretutindeni.

Pe Mihai Ștefan îl cunosc aproape toți minerii Văii Jiului. Nu odată a trecut el pe la Vulcan sau Lupeni pentru un schimb de experiență cu alți mineri privind înaintarea cît mai rapidă spre stratul de cărbune. Graficul ciclic l-a făcut cunoscut aproape pretutindeni. Și, ce-i drept e drept, merită tînărul ăsta cinstea ce i se face. Este doar unul dintre fruntașii luptei pentru mai mult cărbune. Vestea că împreună cu întreaga brigadă lucrează în contul lui 1959 s-a răspîndit în întreaga țară.

Cu ani în urmă, la puțin timp de la venirea lui în Valea Jiului, începuseră să pună stăpînire pe el gînduri cam negre — și anume că tîrziu de tot va putea deprinde bine meșteșugul mineritului. Cine știe, poate chiar niciodată. Impresia asta i-a împărtășit-o chiar lui Haidu Iuliu, cel care i-a fost încă din primele zile și șef de echipă și prieten și unde mai pui că în ultimul timp îi e chiar vecin. Cu ajutorul lui a înțeles Mihai Ștefan că de fapt și munca lui — neînsemnată poate la prima vedere în acel timp — este o mică părticică din lupta ce se desfășoară la noi pentru construirea socialismului.

— Ți-am mai spus măi Pișta—i-a zis într-o zi Haidu. Cînd lucrezi numai cu brațele poți spune că treaba o faci pe jumătate. Dacă în timpul liber mai pui mîna și pe carte atunci toate merg fain...

Două luni mai tîrziu, Mihai Ștefan — de-acum elev la școala de calificare — începuse să deprindă calculul depășirilor de normă, al extracției de cărbune precum și cel al rezistenței armăturilor. Cînd simți însă sguduirile puternice ale pichamerului acela greu, neîncrederea în forțele proprii își făcu din nou loc.

— Nu te sprijini cu pieptul; obosești tare repede și n-ai să mai simți straturile — îi spuse Haidu. Cu toată vocea blîndă cu care-i vorbise, Mihai se simțea tot mai stingherit.

Haidu Iuliu în schimb, continua să-l îndrume pe Mihai Ștefan pas cu pas. Roadele începuseră să se arate. Treptat, treptat, cu ajutorul minerilor vîrstnici și în special cu cel al lui Haidu, Mihai pătrundea tot mai adînc în meseria mineritului. Cînd Haidu a plecat în Uniunea Sovietică treburile în brigadă de el au fost conduse. Cînd s-a întors Haidu din nou la Petrila, lîngă fotografia lui, alături, a zărit-o și pe cea a lui Mihai. Ce-au discutat atunci minerii de la Petrila este mai puțin interesant. Ceea ce este însă interesant e că în scurt timp lui Mihai Ștefan i s-a încredințat munca de responsabil de brigadă. Trecuse doar cel mai greu examen din viață. De atunci succesele brigăzii de tineri mineri, condusă de data aceasta de Mihai Ștefan, crescură lună de lună.

...Ningea ușor, liniștit. Pe drumul Petroșanilor spre Petrila mergeau doi oameni.

— Uite, frate, aproape am ajuns!

Mihai însă parcă nici nu auzise. Îi stăruia în minte un lucru: „să-l întrebe pe Haidu sau nu?"

— Ce zici, tovarășe Haidu? Crezi că sînt pregătit pentru ca să devin și eu... — se hotărî pînă în cele din urmă să-l întrebe.

— Să faci cerere, Mihai! S-o duci chiar mîine la organizația de bază. Eu sînt unul care-mi iau răspunderea pentru tine. Cred că ai să devii un bun candidat...

În toamna lui 1953 Mihai Ștefan a trăit momente de neuitat. A văzut cu proprii lui ochi țara în care oamenii construiesc comunismul. A fost în acele zile, pe care nu le va uita toată viața, oaspetele constructorilor de tractoare din Minsk, al petroliștilor din Bacu și al locuitorilor însoritei localități de pe malul Mării Negre, Soci. Albastrul mării, contopit parcă cu cel al cerului, au impresionat adînc inima tînărului miner din Valea Jiului.

Costa Iosif — cel care a condus brigada în lipsa lui Mihai Ștefan — nu mai contenea cu întrebările.

Cum muncesc oamenii sovietici? Cum trăiesc? Cum se distrează tinerii? Ce construcții mai importante ai văzut? — sînt întrebări la care Mihai Ștefan parcă nu mai prididea să le răspundă.

... L-am întîlnit deunăzi din nou pe Mihai Ștefan. De data asta nu la el acasă, nici în abatajul de la Petrila și nici la vreun teatru sau cinematograf din Petroșani.

Pe peronul gării Băneasa veniseră mii de bucureșteni să întîmpine delegația tineretului romîn venită de la cel de al V-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru pace și prietenie de la Varșovia. L-am întîlnit așa, din întîmplare. Zilele petrecute în Varșovia, pe care harnicul popor polonez a reclădit-o din temelie, îi vor rămîne vreme îndelungată întipărite în minte. Nu mi-a vorbit despre prea multe lucruri. A ținut în schimb nespus de mult să-mi povestească despre dragostea cu care tineretul Poloniei populare a înconjurat delegația noastră, despre interesul stîrnit de spectacolele noastre în rîndul tinerilor din cele 114 țări participante la Festival, precum și despre întîlnirea pe care a avut-o cu harnicii mineri ai Sileziei sau ai Saar-ului.

Și Mihai Ștefan se opri din povestire. Scoase din buzunar un pachet „Dukat", trecu o țigară — deși nu-l știu fumător — printre degete și fără s-o aprindă adăugă:

— De-abia aștept să ajung la Petrila și să văd ce-mi mai fac ortacii. Vreau ca în șutul de onoare pentru 23 August să lucrez și eu alături de ceilalți.

Dacă nu ar fi fost 23 August 1944, cine știe, poate pentru a cîta oară mă angajam slugă. Și atunci, cum să nu iubești acest 23 August?

I. NEACȘU

Mereu mai sus...

...Vestea s-a răspîndit ca fulgerul. La Paris, Moscova, Londra, Budapesta, Praga, în toate capitalele europene ziarele aduceau la cunoștință amatorilor de atletism strălucitul succes al tinerei sportive din țara noastră: în țara fiordurilor, pe stadionul Bislet din Oslo, tînăra maestră a sportului din R.P.R. Iolanda Balaș a reușit un nou și excepțional rezultat prin care se situează definitiv printre cele mai bune săritoare în înălțime din lume. Dragostea pentru patria îndepărtată căreia Iolanda Balaș i-a închinat numeroase performanțe valoroase, recunoștința pentru minunatele condiții pe care partidul și guvernul le-a pus la dispoziția sportivilor, i-au dat aripi tinerei noastre sportive. La Oslo, Iolanda Balaș a sărit 1,70 m. — cea mai bună performanță mondială a anului, la numai 3 cm. de recordul mondial. Dar 1,70 m. nu constituie granița. De acest lucru este convinsă și talentata noastră săritoare. Mereu mai sus, pentru gloria sportivă a patriei, iată-i gîndurile, iată năzuințele sportivei care la 18 ani a uimit și entuziasmat întreaga Europă prin performanțele ei.

Ca să ajungă la această performanță de valoare mondială, Iolanda Balaș — deși e încă foarte tînără — a străbătut un drum lung și greu de care își amintește întotdeauna...

Despre prima bucurie, despre primul mare succes, Iolanda Balaș își amintește cu multă dragoste. — Poate niciodată nu m-am bucurat atît de mult ca atunci — spune ea.

Era în 1949. Pe stadionul „Electrica" din Timișoara, se disputau campionatele naționale de juniori și junioare ale Republicii noastre. Lupta tinerilor și tinerelor atlete cu secundele, cu centimetrii, era foarte încordată. Deodată, în tribune se făcu liniște. Toate privirile se îndreptară către locul de sărituri în înălțime. Multe nume erau deja cunoscute așa după cum existau atleți și atlete despre care încă nu se vorbea nimic. Iată că la pista de elan se pregătește o fetiță blondă, cu codițe. Se apropie de stachetă și sare, sare 1,30 m. Crainicul concursului anunță că cea mai tînără junioară, în vîrstă numai de 12 ani „atleta" Iolanda Balaș a cucerit locul I.

Dar cine este această fetiță? se întrebau mirați și pe bună dreptate spectatorii. Era Iolanda Balaș elevă a unei școli cu limba de predare maghiară.

...Au urmat apoi noi concursuri, noi succese, pe care desigur le cunoașteți și voi dragi cititori. Tînăra noastră sportivă a muncit mult, foarte mult. Nenumăratele antrenamente și concursuri și-au arătat roadele. Stacheta se înălța sus, tot mai sus, fiecare centimetru era cucerit cu multă sudoare, cu dîrzenie și voință pînă ce recordurile Iolandei au stîrnit entuziasmul întregii lumi sportive.

...Au trecut alți ani de muncă intensă, încordată, de luptă pentru fiecare centimetru sărit în plus. În anul 1950 Iolanda Balaș este selecționată în lotul republican și în același an participă la primul ei concurs internațional: „Meciul prieteniei" dintre renumiții atleți sovietici și cei ai R.P.R. O voință nestrămutată de a obține un rezultat cît mai bun — iată ce-și dorea tînăra noastră atletă la primul ei concurs internațional. Prietenele sovietice, atletele Lidia Bordina și Galina Ganeker au împărtășit din experiența lor, sportivei noastre. Iolanda Balaș a sărit atunci 1,40 m. și s-a clasat pe locul III. În 1951, deținînd o formă din ce în ce mai bună, Iolanda Balaș participă și cîștigă primul concurs internațional în afara granițelor patriei. Ea sare la Sofia 1,50. Din acest moment tînăra noastră atletă continuă să-și îmbunătățească performanțele, trecînd peste zecimalele recordului său, adăugîndu-i de fiecare dată noi centimetri. Urmează alte succese: la Cluj (unde în 1951 cîștigă primul său titlu de campioană republicană la senioare), campionatele internaționale ale R.P.R. din anul 1952 — cînd cucerește medalia de aur pentru locul I, la Budapesta, Berlin, Leipzig apoi din nou Sofia, Oslo, Varșovia etc.

Iolanda Balaș — una din figurile cele mai reprezentative ale atletismului nostru, cunoscută și admirată în întreaga lume — este o sportivă de timp nou, crescută și educată alături de alte mii de sportivi în anii luminoși ai ultimului deceniu, sub soarele puterii populare; este o sportivă cu care tinerii patriei noastre se mîndresc.

R. CALARAȘANU

CIFRE ȘI FAPTE

- Oamenii muncii au primit în semestrul I 1955 față de semestrul I al anului trecut cu 34% mai multă carne, cu 23% mai mult zahăr, cu 21% mai multă încălțăminte, de peste două ori mai multe ouă, de peste două ori mai multă mobilă.
- Rețeaua comercială și de alimentație publică a crescut în cursul semestrului I 1955 cu peste 1600 unități din care 570 unități de alimentație publică.
- Numai în ultimii ani s-au construit locuințe muncitorești pe o suprafață de circa 1.800.000 m. pătrați. In cursul primului semestru al acestui an s-a construit și dat în folosință de aproape 2,5 ori mai multă suprafață de locuit decît în semestrul I al anului trecut.
- Anul acesta își petrec concediul în diferitele stațiuni de la munte și mare peste 320.000 de oameni.
- In anul 1938 funcționau la noi în țară numai 1577 instituții preșcolare. Astăzi numărul acestora s-a ridicat la 6.406 cuprinzînd 274.953 copii. Față de 41 de facultăți existente în anul 1938, în anul 1954-55 au funcționat 144 facultăți cu 61.799 studenți.

RĂSPUNDERI

Dragă prietene,

Cîteva zile la rînd am auzit vorbindu-se mereu despre un anume inginer agronom care ar face minuni pe aici, prin Miheș. Îndemnat de curiozitate am încercat să mi-l apropii și-acuma pot să-ți spun că-i un flăcău înalt și subțire, cu părul blond, ridicat în bucle, pîrlit de soare îngrozitor și nebărbierit. Pare cam moliu, vorbește puțin și se poartă îmbrăcat modest, într-un costum destul de spălăcit și mult prea larg pentru el. Dacă îl întrebi cîți ani are, zîmbește acru și răspunde cu jumătate de gură: „în 1962 o să împlinesc 30 de ani! Vreți să mai știți și altceva? Sînt necăsătorit și nici n-am de gînd!"

Mă rog, cam așa arată făcătorul de minuni din Miheș. A venit pe aici în urmă cu vreo cîteva luni — odată cu ploile de primăvară. Voia să pară bărbat în toată firea, demn și serios, așa cum îi stă bine unui inginer agronom. Nenorocul lui a fost că de la haltă pînă-n sat l-a plouat ca pe-un șoarece. Hainele, grele de apă, cădeau de pe el. Tremura de frig și obrajii i se-nvinețiseră. Cu chiu cu vai și-a tras picioarele pînă la sfatul popular. Ursuț, președintele, tuna și fulgera, de-ți era mai mare dragul să-l asculți. Tocmai atunci îl păcăliseră copiii cu gîndacul de Colorado

— Eu sînt inginer agronom...

— Să fii sănătos!

— Aș vrea să vorbim un pic!

— Cu alții să vorbești! Eu nu-s nimic în satul ăsta!

— Bine! Nici nu vreau să mai vorbesc cu dumneata!

Jignit, a luat geamantanul și-a plecat. Călca apăsat, prin băltoace și nu-i păsa de nimic. „Mă socotește un terchea-berchea! Nici la bună ziua nu mi-a răspuns! Dacă-i așa, să fie și el sănătos! Cu mine să nu mai dea ochi!" De necăjit ce era, a mers și-a tot mers, pînă a ieșit din sat. Cînd și-a dat seama, a rîs de unul singur și s-a întors frumușel să caute secția gospodăriei de stat.

Peste vreun ceas s-a potolit și Ursuț.

— Cine era flăcăul ăla, zgribulitul?

— Inginer agronom!

— Da? Nu mai spune! Na, să știi că s-a mîniat pe mine Mă duc să-l caut.

Dacă e vorba să fim cinstiți pînă la capăt, apoi trebuie spus că Tîmpeanu Ion nu e chiar inginer agronom, plin-plinuț. A terminat în anul acesta facultatea la Cluj, acuma face practica — pînă în octombrie — și urmează să-și treacă examenul de stat. Ei și-atunci — da! Dar, pentru prestigiul lui, e bine să știi că aci la Miheș e socotit inginer șef și răspunde de una din secțiile cele mai importante ale gospodăriei de stat — Cămăraș. Cînd a venit la gospodărie, totul era vraiște. Clădiri dărîmate, hîrțoage amestecate, oameni care nu prea știau unde li-e capul. Din primul ceas au început să vie la el cu plîngeri.

— N-avem lucrători, tovarășe inginer!

— O să avem!

— De unde dracu să aducem?

— Eu îți spun că o să avem oameni și dumneata drăcui! Ce înseamnă asta? Ai încredere, tovarășe...

Se plimba țanțoș prin sediul gospodăriei, ca omul care știe el ce știe și se-ntreba speriat: „de unde să aducem oameni? Trebuie să înceapă semănăturile! Trebuie, trebuie, dar dacă nu-s oameni? Aș vrea să știu și eu pe unde o să scot cămașa!"

— Tovarășe inginer, trebuie reparate grajdurile Plouă-n ele.

— Le reparăm, începînd de mîine... adică de poimîine... Și iar își zicea în gîndul lui: „tare aș vrea și eu să știu cum o să le reparăm!"

Copleșit de răspunderi, a ieșit în uliță să ia aer proaspăt și s-a întors tîrziu, către miezul nopții. Toată noaptea s-a gîndit cum să găsească lucrători și, cînd i se părea că a scos-o la capăt cu lucrătorii, îi veneau în minte grajdurile. În zori, era prezent în curtea gospodăriei, se învîrtea ca un titirez și cu fiecare neregulă descoperită se întreba pe unde o să scoată cămașa. Voia să discute cu cineva, chiar să se certe, numai să se răcorească un pic A găsit un flăcăiandru care căra paie cu brațele și s-a dus glonț la el:

— Dece-ți bați joc de avutul gospodăriei?

— Eu, tovarășe inginer? a îngînat flăcăul, gata-gata să scape paiele.

— Dar cine, taică-meu? Nu vezi că împrăștii paiele prin noroi? Ție nu-ți pasă... Astea sînt paiele statului!

— Tovarășe inginer, dar nu-s de vină eu... Ne-ar trebui un cărucior!

— Bine, bine, o să căpătați cărucior! i-a zis înțepat flăcăului — și în gînd, pentru el: „ce-mi veni și mie să mă iau la hartă cu copilul ăsta? Ba mai făcui și o prostie, că-i promisei cărucior. Acuma fă-te cărucior, cap sec ce ești".

Și cu asta, inginerul s-a gîndit să-l viziteze pe Ursuț, hotărît să-l învețe odată pentru totdeauna cum să se poarte cu inginerii agronomi. Președintele era în zilele lui bune și fluiera ca un holtei.

— Eu sînt inginer agronom...

— Știu, cum să nu... Bine c-ați venit. Președintele scotoci prin buzunare și scoase o hîrtie boțită ca vai de lume. Tovarășe inginer, tocmai aseară am discutat în legătură cu lucrătorii zilieri... Iacă or să vină din satele astea... Cînd îi chemați, atunci vin...

Inginerul abia atinse hîrtia și zise, indiferent:

— Bine... De fapt, lucrătorii nu sînt o problemă. Eu am venit pentru altceva... trebuie să reparăm grajdurile.

— Înțeleg — și o să vă ajutăm. Cîteva căruțe să care nisip, var... oameni care să lucreze... mă rog, întotdeauna ne-am înțeles cu gospodăria!

— Bine, bine... Inginerul era dezarmat. Venise aici cu gînduri întunecate și-acum s-alesese praful și pulberea din ele Tovarășe președinte, continuă încruntindu-se nefiresc, aș dori să fim oameni serioși Ce zicem — să și facem...

— Asta-i și părerea mea.

— Tovarășe președinte, eu sînt pățit... Ursuț zîmbi, înțelegător:

— Eh, cîte nu pățește omul!

Na-ți-o bună! gîndi inginerul Iacă, n-ai cu cine să te mai cerți în țara asta. Toți sînt cumsecade, prea cumsecade, nu mai încapi de oameni cumsecade. În sinea lui era bucuros și parcă nu-i venea să se despartă de Ursuț. O clipă se simți iar copleșit de răspunderi și-i trecu prin minte să-l ia pe Ursuț de-o parte și să-i zică așa: mă ia dracu în toată harababura asta, fă ce știi dar nu mă lăsa Dar Ursuț zîmbea, șiret. Inginerul își reveni brusc:

— Tovarășe președinte, eu nu pun preț pe vorbe. Să vedem faptele. Bună ziua.

A treia zi au venit lucrătorii. O parte s-au dus pe cîmp, că era mare lipsă de ei — iar vreo cîțiva au rămas la grajduri. Inginerul își petrecea vremea printre oameni, dăscălind pe unul și altul, iar oamenii șușoteau între ei:

— Inimos om! Nu se teme, nu se dă!

— Trebuie că-i el și ceva mare pe la partid. De asta i-a zgîndărit pe toți...

— O fi! Vezi că noaptea nu doarme. Stă și citește.

— Așa-i, mă, și doar vezi că-i slăbuț, o sgaibă de om!

În primăvară a plouat mult — turna cu găleata, zi și noapte. Oamenii erau zăpăciți și mînioși. Ce-o să se aleagă din recoltă? Un drac peleg! Bătrînul Teis Ștefan, brigadier, mormăia toată ziua ca un urs și nu-l mai trăgea inima să iasă pe cîmp. Teis Ștefan e om trecut de șaizeci de ani și se jură cu mîna pe inimă că n-a mai apucat așa vreme nenorocită. Nu se dezlipea de inginer, cît era ziua de mare.

— Tovarășe inginer, de-acuma tot una! N-o să se aleagă nimic, nici din grîu, nici din porumb. Aleluia!

— Prostii!

— Tovarășe inginer, eu am trăit pe pămîntul ăsta, l-am scormonit cum am putut, am dormit pe el și-l știu bine. Aleluia.

— Du-te pe cîmp! se-ncrunta inginerul. Du-te și ascultă ce-ți spun: recoltă cum o să fie în anul ăsta nu s-a mai pomenit pe aici!

Bătrînul Teis ridica din umeri Asta o fi om ori ce? Se ducea pe cîmp, la ai lui.

— Auziți, măi, oameni buni, inginerul zice să-i dăm bătaie că anul ăsta o să ne pună dumnezeu mîna în cap.

— O fi, dacă zice el, că ăsta citește și-n stele!

— Vă spuneam eu că trebuie să fie ceva mare pe la partid, că prea le știe pe toate.

În vremea asta, inginerul stătea zgribulit pe undeva și suduia amarnic: „dacă și mîine plouă, s-a zis cu toate... Praf și pulbere! Degeaba trudă degeaba metode agrotehnice. Ce-ar fi să mă duc la Ursuț? Adică de ce să mă duc, că el tot nu poate opri ploaia! Ai, hai, cap sec! Ți-a trebuit inginerie și răspunderi... Acum ele-or să te bage-n pămînt!"

Se scula în zori și alerga pe cîmp. Uneori îl prindea ploaia și-l uda pînă la piele. Bătrînul Teis se ruga de el să lase lucrul și să plece acasă, că altfel dă-n oftică.

— N-avea grijă, poama rea nu piere, rîdea inginerul.

— Hai să-ți dau haina mea, se ruga bătrînul.

— Mulțam frumos, nu-mi trebuie!

— Sucit te-o făcut cine te-o făcut! și bătrînul îi punea haina-n spate, cu de-a sila.

Seara, tîrziu, inginerul se întorcea acasă Scotocea hîrtiile, întorcea totul pe dos să vadă dacă n-a primit scrisoare. Nimic, dar nimic... Și prietena lui îi la Cămăraș, și-ar putea să-i trimită măcar un bilețel. Tace ca pămîntul! Așa-s femeile! Uneori suna telefonul. Tresărind, inginerul ridica receptorul. Poate mă cheamă la Cămăraș, și-atunci o văd...

— Cum stai cu prășitul?

— Bine, nici o grijă.

— Să fii sănătos atunci!

— Sînt sănătos tun...

Se-nchidea în cameră și scria și scria... Trecea o săptămînă, două — și tot degeaba. „Așa-s femeile" — și flăcăul scria din nou.

Ieri dimineață inginerul era vesel din cale afară. A' venit la Ursuț să-i spună că într-o zi, două, termină cu seceratul.

— Tot-tot, țoc-poc? a întrebat Ursuț, bucuros.

Drept răspuns, inginerul a scos din buzunar un spic de grîu.

— Șaptezeci și trei de boabe am numărat! Toate spicele sînt așa!

— Ttt... Toate-s așa?

— Toate... Păi aici e grînarul Cămărașului, nu? Scoatem trei mii și ceva la hectar.

Președintele l-a învăluit cu privirea, părintește. Deodată a zîmbit șiret. Inginerul a roșit ușor și fără să vrea, s-a uitat la pantalonii lui ca burlanul

— De ce rîzi? l-a întrebat pe Ursuț, stînjenit

— Nu rîd... Voiam să te-ntreb de ce nu te însori!

— Eu? Nici vorbă! Nu-mi trebuie... însurătoarea nu-i pentru noi, inginerii agronomi. N-avem noi vreme să ne-ngrijim de familie... Ei, să mă duc și eu pe cîmp că-i tîrziu...

Aseară, pe la șapte, flăcăul s-a închis în casă și în mare pripă a început să-și calce pantalonii. Și-a fript degetele, a suduit, dar nu s-a lăsat răgubaș Cînd se îngîna ziua cu noaptea a pornit spre marginea satului, grăbit nevoie mare. Era îmbrăcat în costum de seară, cu cravată și batistă albă în buzunarul de la piept. Promisese că va fi la Cămăraș înainte de opt. Acuma-i opt și jumătate, o s-ajungă tîrziu, dar nu-i el de vină La Cămăraș e reuniune și la reuniune vine cine trebuie să vină...

— Bună seara...

— Bună...

Inginerul era gata-gata să se ciocnească cu Ursuț. Lîngă Ursuț s-au oprit trei bărbați cu sapele-n spate.

— Te-au făcut oamenii de rîs, tovarășe inginer...

— Care? Cum?

— Secerătorii, zice Ursuț mînios Au lăsat o parte din grîu nelegat și-au întins-o Dacă dă ploaia la noapte?

Inginerul, zăpăcit, se uită spre cer apoi zice, pripit:

— Nu, nici vorbă, nu plouă, îți spun eu.

— Ba să nu-mi spui nimic, că n-ai de unde să știi. Dacă plouă, se lipește grîul de pămînt și gata!

— Da-nțelege că n-o să plouă! Îți jur...

— Nu te mai jura! Hai mai bine cu noi să legăm grîul. Într-un ceas, două, terminăm.

Ursuț și ceilalți trei se îndreaptă spre lanul de grîu Inginerul înghite în sec. Își scoate cravata și-o pune în buzunar.

— Vii, tovarășe inginer?

— Vin, cum să nu...

Strîng grîul, îl leagă și-l așează în cruci. Din cînd în cînd inginerul se uită la stele și gîndește ce gîndește... Către miezul nopții, frînt de oboseală, Ursuț își aprinde o țigară și întreabă, într-o doară:

— Încotro pornisești, tovarășe inginer?

— Așa... pe cîmp... să mai iau aer... Adică, voiam să văd cum au lucrat oamenii... Bănuiam eu că-i ceva...

— Trebuie să-l ții din scurt.

— Îl țin eu.

— Ei ce faci, vii către casă?

— Vin, că-i tîrziu...

Merg o vreme în tăcere, posomorîți. Într-un tîrziu, Ursuț întreabă:

— Și altceva, ce mai faci?

— Ce să fac... construiesc socialismul la sat.

Inginerul iar se uită la stele...

NICOLAE ȚIC

Miheșul de cîmpie, iulie

1944 — 23 AUGUST — 1955

Pentru țărănimea muncitoare

In anii regimului nostru democrat-popular au luat ființă în satele patriei noastre mii de cămine culturale, lăcașe de culturalizare a maselor. Un astfel de cămin cultural a fost ridicat de curînd și în comuna Cîineni din regiunea Pitești.

PE SCURT

● Statul democrat-popular acordă un puternic ajutor țărănimii muncitoare în lupta pentru o recoltă bogată. La sfîrșitul primului trimestru al anului 1955 funcționau 220 S.M.T. cu aproape 15.500 tractoare la care se adaugă cele 7.500 tractoare ale gospodăriilor de stat. In trimestrul II al acestui an baza tehnico-materială a agriculturii a crescut cu 1625 tractoare, 521 pluguri de tractor, 429 semănători, 287 batoze etc.

● Țărănimea muncitoare a primit ajutor din partea statului în primul semestru al acestui an prin credite în valoare de peste 70 milioane lei.

● Valoarea uneltelor și articolelor metalice pentru agricultură desfăcute prin cooperativele sătești în cursul semestrului I 1955 depășește cu 43% pe cea din perioada corespunzătoare a anului trecut.

● La sate desfacerea diferitelor mărfuri prin comerțul cooperatist a crescut : la confecții cu 15%, încălțăminte cu 19%, produse chimice cu 12%, carton asfaltat cu 48%, mobile de peste patru ori etc.

● In trecut nu exista nici un cinematograf la sate. Azi avem 1050 cinematografe sătești. Există de asemenea 12.000 cămine culturale sătești.

Ion Brad

Lie — Ciocîrlie

lui Ionel Budișteanu

Din cîte țări veniră să te-admire,
O, bulgăre de vrajă care suie
Pe nevăzutul fir de glas subțire!

Erau cu fața galbenă-gutuie,
Cu mîini de abanos sau pielea albă,
Dar toți spuneau: ca tine alta nu e!

Căci tu pe suflet risipeai o salbă
De triluri vii, de alinări cîntate,
Ori de dureri cîndva înscrise-n jalbă...

Te avîntai în slăvile curate
Ale Varșoviei întîia oară
Cum, mii de ani, aici la noi, pe sate.

Și cuib îți fuse pieptul de vioară
In care te-a ascuns artistul, vie,
Cu freamătul cîmpiilor din țară.

Tu, dintre toate cea mai scumpă mie,
Mi se părea că-mprăștii tuturora
Grăunțe dragi de-adîncă bucurie.

Acum cînd joacă-n lume aurora,
Ca-n țelina din inimi să rodească
Pe cînd amiaza o să-și sune ora...

O, mîndră ciocîrlie romînească!

Varșovia, august 1955

Mai mult de 1.000.000 kg. pește peste plan

Muncitorii pescari de la întreprinderea piscicolă din Tulcea întîmpină ziua de 23 August plini de mîndrie pentru succesele obținute în muncă. Ei au pescuit peste plan de la începutul anului și pînă acum 1.011.831 kg. de pește. Acest succes se datorește înzestrării pescarilor muncitori cu unelte suficiente specifice fiecărui sezon precum și organizării muncii în brigăzi.

Scrisori din Hunedoara (I)

ORAȘUL GIGANȚILOR

Nici o exagerare. Hunedoara acestor zile este un oraș al colosilor, al unor construcții și agregate impunătoare, uriașe. Privită de undeva de sus, de pe ultima balustradă a turnului de cărbune a Uzinei cocso-chimice, de pildă, Hunedoara zilelor noastre îți dă impresia unei mari întinderi vulcanice, cu forme ciudate, care fumegă și duduie din străfunduri.

Pămîntul Hunedoarei este un pămînt viu, cu pietre și cu ape vii, un pămînt fertil nu numai pentru pădurile din preajmă ale munților Poiana Ruscăi. Din pămînturile Hunedoarei a crescut un arbore mult mai viguros. Rădăcinile lui înfipte în măruntaiele munților își trag seva din adîncurile Ghelarului și Teliucului. Seva aceasta este minereul. O altă ramură a rădăcinii trage de prin părțile Lupeniului cărbunele cocsificabil. Ele se scurg apoi printr-un trunchi din rețele de cale ferată către o coroană cu zeci de ramificații — orașul Hunedoara. Aici seva este prelucrată. Niște „frunze" mari prepară nu clorofila ci minereul aglomerat și cocsul. Apoi din preparatele acestea se nasc fructele: lingouri de oțel, laminate, fontă — fructe bogate și neasemuit de prețioase.

Arborele acesta crește mereu, își dezvoltă ramuri noi și puternice, își sporește fructele.

Minereu aglomerat

Privită din afară, fabrica de aglomerare, seamănă cu oricare altă fabrică modernă. Coșuri de fum, corpuri de clădiri drepte din care suie sau coboară pînă la alt corp de clădire benzi transportoare acoperite. Socotind după proporții ne-am închipui că înăuntru trebuie să fie un furnicar neîntrerupt de oameni. Noi ne închipuim asta uitînd că avem de-a face cu o tehnică înaintată. Fabrica de aglomerare este deservită de un număr extrem de restrîns de oameni. Praful de minereu este descărcat în silozuri. De aici el este purtat prin toată fabrica, trece prin dozare, prin cazanul de uniformizare, se amestecă cu praf de cocs, se așterne pe uriașa bandă metalică de aglomerare și iese din fabrică fără ca omul să pună măcar un deget pe el. Omul apasă pe butoane și supraveghează. Atît. O apăsare pe buton pune în mișcare sute de piese, face să se rostogolească roți, să se zbuciume dispozitive grele, să alerge sute de metri de bandă.

În corpul central al fabricii se găsesc mașinile de aglomerare, masive construcții de oțel. Ele aruncă văpăi de foc în banda metalică pe care este așezat amestecul de minereu și cocs într-un strat de cîteva palme. Praful de cocs face atunci o întreagă revoluție. Încălzindu-se la peste 1.000 de grade sudează moleculele de minereu într-o masă compactă care, alunecînd mai departe pe bandă, cade în bunchere sfărîmîndu-se în bulgări.

Stînd și privind banda, Iorgu Dumitru, un tînăr de 18 ani, mi-a povestit toate acestea în cele mai mici amănunte, îngrijorat mereu că n-o să le pot pricepe așa cum trebuie. El le-a priceput încetul cu încetul și atît de bine încît a fost pus să îndeplinească o funcție grea și cu multă răspundere: controlor tehnic.

— Trebuie să fii cu ochii în patru! mi-a spus el.

— De ce?

— Să nu greșească mașinile!

— Au mai greșit?

— Greșeli mărunte, se iartă! Greșesc din ce în ce mai rar. Ne învățăm cu ele.

Mașini noi, oameni foarte tineri — iată două elemente de aspect ale fabricii de aglomerare. Între ele s-a consolidat o simbioză firească, de vîrstă. 80 la sută din oamenii care deservesc „aglomeratorul" — cum i se spune fabricii în aceste locuri, sînt tineri. Și totuși... (ei, acest „și totuși" este marele semn de exclamare)... fabrica a dat rezultate neașteptate. Aceasta este părerea tuturor. Se produce din zi în zi tot mai mult „aglomerat" și, în ultimă analiză, mai multă fontă.

Cocs

Bulgări negri, zgrunțuroși, cît pumnul sau cît nuca, o energie calorică extraordinară concentrată într-un volum restrîns, iată în linii simple cocsul, fără de care furnalele ar sta paralizate, pe cît de uriașe pe atît de inutile.

Lărgindu-se, Hunedoara și-a mai acoperit o întindere mare de pămînt cu siluetele geometrice de mari proporții ale unei construcții noi și (iarăși) ciudate. (Ciudate, da, pentru noi cei care am fost învățați de atîta amar de vreme cu o cumplită sărăcie a tehnicii). Pe pămîntul hunedorean a crescut și s-a împlinit în măreție noua construcție a uzinei cocso-chimice.

Cum să începi s-o descrii?

Cărbunele ca să ajungă cocs este transportat pe o distanță de mai mulți kilometri de bandă dintr-o aripă în alta a uzinei, dintr-un agregat într-altul, prin silozuri, mori, este făcut brichete și intră în cele din urmă, în cuptoarele bateriei de cocs. Aici se lucrează cu cantități mari, de aceea și agregatele sînt uriașe. Ce fel de agregate sînt și acestea? Să faceți cunoștință cu unul dintre ele: mașina de șarjat. Mașina aceasta, care se plimbă prin fața cuptoarelor bateriei, este înaltă cît o clădire cu două etaje. Ea poartă în spate o fabrică de făcut brichete din cărbuni, un mare număr de dispozitive de toate dimensiunile, un siloz, 26 de motoare, compresoare, tablouri de comandă... Toate avînd, în ultimă instanță un singur scop: să încarce și să descarce cuptoarele bateriei. Cum sînt atunci aceste cuptoare?

În plină acțiune această „uzină pe roți" se zbuciumă și îndeplinește operații uluitoare. Un braț puternic de oțel se înșurubează în ușa cuptorului, o smulge, o întoarce și o așează ușor deoparte. Un alt braț împinge atunci masa de cocs încălzită la 1.100 de grade spre fundul cuptorului, trimițînd-o în vagoanele de răcire. Același braț se întoarce și împinge în cuptor brichetele de cărbuni. Apoi ușa este pusă la loc și în cuptor năvălesc cele 1.100 de grade. Toate acestea printr-o simplă apăsare pe buton. Mașina de șarjat este deservită de doi oameni. Unul dintre ei, Bacnef Iordan a învățat în Uniunea Sovietică la una din uzinele cocso-chimice să mînuiască cu măiestrie această minunată mașină.

Și aici, oamenii care deservesc mașinile sînt tot atît de tineri și tot atît de pricepuți.

Tineri au fost și constructorii

Șantierul uzinei cocso-chimice a fost pînă nu de mult șantier național al tineretului. Aici au lucrat brigadieri ai muncii voluntare. Mii și mii de inimi înflăcărate. Ei au săpat fundații, au turnat beton, au săpat șanțuri, au înălțat ziduri. Cine i-a îndemnat? Și pe atunci nu știau încă, nu văzuseră nemaipomenitul tablou al acestei uzine. Lucrau zi și noapte cu avînt, din dragoste pentru viitor.

Îmi amintesc de Ancuța Petru, cel scund și isteț, care zicea că pentru nimic în lume nu s-ar lăsa de „brigadierie" O fi tot brigadier și acum? Imi amintesc de Chițimia Ion, cel care fugise de pe șantier dar s-a întors și timp de o lună și-a cerut într-una scuze. De Stamate Emil, cel care a ajuns cel mai bun fierar-betonist. De Pascu Dumitru, cel venit din creierul munților „ca să construiască la Hunedoara" și care înainte de a înfige lopata în pămînt a cerut să i se cînte „Bărbuncul". De toți îmi aduc aminte.

Și vouă trebuie să vă aducem mulțumiri, brigadieri ai Hunedoarei! Veniți și vedeți uzina: lucrează, scoate cocs, fum... Asta vroiai tu să vezi Memet din Cogealac: „să scoată fum", atît și de mai mult n-aveai nevoie.

Voi, brigadierii muncii voluntare, aveți pusă la temelia Hunedoarei o cărămidă înfiptă în mortarul vremii. Ea ne va aduce aminte de voi întotdeauna.

MIHAIL CARANFIL

In fotografie: Un aspect al construcției noii uzine cocso-chimice. Foto Agerpres.

Ajutorul prietenilor

Sînt om de 64 de ani. Am trăit atîtea încît pentru a le povesti mi-ar trebui mult timp. Celor mai tineri aș vrea să le spun însă cîteva cuvinte despre cei cărora le datorăm bucuriile zilei de azi.

Ce era, dragi prieteni, țăranul nevoiaș înainte?

Rob! Rob al pămîntului, rob al boierilor, rob al nevoilor și grijilor.

Fiindcă n-aveam izlaz duceam vitele pe imașul boierilor. Ca plată făceam zile întregi la prașilă, la arie, desfăcut păpușoi și altele. Pămîntul ne rămînea și mai părăginit fiindcă boierul cerea să-i lucrăm în zilele cele mai bune. Ce culegeam de pe pămîntul nostru ne ajungea abia pînă la anul nou. De-acolo urma împrumutul la boieri și chiaburi. Alte datorii, altă muncă.

Trudeam toată ziua pe pămîntul boierului, noaptea duceam vitele la păscut, odihna o furam; perceptorul ne bătea toba la poartă și ne amenința cu sechestru, boierul ne mîna cu biciul; acasă — copii lăsați în țărînă, plini de colb, bolnavi, lipsiți de îngrijire. Așa a fost și viața mea și a tuturor țăranilor săraci.

Dacă nu veneau să ne elibereze Armatele Sovietice și dacă clasa muncitoare nu lua puterea în mînă, rămîneam pe mai departe pe mîna unuia ca Gheorghe Bargan, chiabur, căruia, pentru un împrumut de pîine, i-am muncit o vară întreagă cu toată familia, ajungeam robii unui Bargan.

Dar n-am ajuns. Venite Armatele Sovietice, țara a devenit liberă, poporul muncitor, clasa muncitoare, în alianță cu țărănimea muncitoare și-a făurit un guvern al său. Noul regim ne-a slobozit de boieri și ne-a împroprietărit. Pămîntul și pășunile, izlazurile au trecut în stăpînirea noastră.

Cei mai tineri dintre voi nu știu, dragi prieteni, cum ne vorbeau nouă boierii și cei de la putere despre Uniunea Sovietică. Ni se spunea că acolo ar fi iadul pe pămînt. De aceea, cînd au sosit Armatele Sovietice, boierii au încercat să ne înspăimînte :„Fugiți! Vin rușii!".

N-am fugit.

Era în primăvară. Ostașii sovietici au mers și ne-au ajutat la plug. Rîdeau. Spuneau că le e dor de muncă.

Cînd luptele au devenit mai grele ostașii sovietici ne-au îndemnat să plecăm din sat, să ne apărăm viața. Am plecat la Botoșani.

Odată războiul terminat, ne-am întors nerăbdători acasă. Acasă am găsit dezastru, lacrimi. Obuzele nemțești distruseseră în întregime satul de nu mai rămăsese piatră pe piatră. Ostașii sovietici ne-au ajutat din nou să ne refacem casele, ne-au dat grîu și porumb ca să avem ce mînca.

A venit apoi însă seceta pustiitoare din 1947. N-aveam ce mînca. Ne bucuram cînd găseam rădăcini. Vorbeam legănîndu-ne de foame în bătaia vîntului. Erau zile grele. Cînd omul nu are ce mînca, cînd foamea îl chinuie în fiecare clipă, cînd nu mai are din ce-și face speranțe, vine disperarea...

In acele zile grele, prietenii din Răsărit ne-au ajutat iarăși. Ne-au trimis grîu și porumb, alimente și haine. Ne-au trimis încredere. Ne-au ajutat mult, atîta cît nu poți uita niciodată.

Proverbul spune că prietenul se cunoaște la greu. Frații sovietici ne-au sprijinit tocmai atunci cînd pentru noi greul era cel mai greu. Asta vom ține minte întotdeauna. Incetul cu încetul statul ne-a ajutat să ne refacem gospodăriile. Viața noastră a început să se lumineze tot mai mult. Din cărți și ziare, din vorbele celor care au vizitat Uniunea Sovietică — țărani ca și noi — am aflat despre colhozuri. Și de unde pînă atunci nu ne gîndisem să schimbăm cursul vieții, în minte a început să se înfiripe întrebarea:

— Ce-ar fi dacă am face la fel?

Partidul ne-a înțeles gîndul și dorința și ne-a călăuzit pe calea gospodăriei colective.

De cinci ani de zile sînt colectivist. De cinci ani de zile trăiesc omenește. Mi se dă de lucru într-un sector — acolo lucrez, dar lucrez cumsecade, lucrez cu poftă. In magazie am grîu de acum doi ani. Casa e îndestulată cu de toate. Simt că întineresc. Ogoarele noastre, ca și ale colhoznicilor, sînt ogoare întinse. Pe ele aleargă tractoare brăzdîndu-le, cultivatoare prășesc porumbul, combine seceră și treieră grîul.

De curînd, am început să citesc o broșură: „Colhozul Boris". Văd că-i urmăm pe colhoznici. Dealtminteri colectiviști de-ai noștri au fost în colhozuri, colhoznici au venit de mai multe ori la noi. Ne-au sfătuit să creștem mai multe animale, păsări, albine. Ne-au spus cum e rînduită munca la ei, cum se înțeleg cu S.M.T.-ul. Le-am urmat sfaturile. Gospodăria a săltat.

În primăvară am primit un autocamion marca „Molotov". Strașnică mașină! Înlocuiește cinci perechi de cai, pe puțin.

Dacă stai și cercetezi fiecare lucru în gospodăria noastră ai să afli ceva din prietenia oamenilor sovietici. Viața noastră nouă o datorăm și oamenilor sovietici.

Am 64 de ani, prieteni. Vreau și cred că încă mulți ani mă voi bucura de traiul cel nou, căci, precum vă spuneam, mă simt întinerit. Din viața dinainte am uitat multe. Cui datoresc însă multe din bucuriile celor 11 ani de la eliberare, n-am să uit niciodată.

Nu uitați nici voi, tineri prieteni.

STAVAR STEGARU
colectivist din comuna Romînești, regiunea Iași

DRUMUL AMINTIRII

Foștilor mei tovarăși din Brigada I-a Unită — sectorul VI Romuli 2 — al șantierului Național Salva-Vișeu.

Iubiți prieteni,

Am fost de curînd prin locurile unde am trăit împreună zilele și nopțile verii lui 1948, în Maramureșul amintirilor noastre, pe apa Sălăuței, între Fiad și Romuli.

Cînd vagonul, trecînd viaductele de la Fiad, a intrat în sectorul unde ne-am avut noi punctul de lucru, de la înălțimea aceea amețitoare pe care o urcam în fiecare dimineață cu tîrnăcoapele în spate, a crescut în mine dorința de a vă adresa acuma, peste toți anii despărțirii și fără să am vreo împuternicire, un fierbinte și ultim salut în numele comandamentului brigăzii noastre.

Dacă găsiți în gestul acesta nuanțe de sentimentalism deplasat, mă veți ierta. Sînt încă plin de peisajul cu fagi, stîncă golașă, prăpăstii și cer, sînt încă plin de mirosul imprecis — brînză, cojoc, tutun prost — al vagonului pe care noi, brigada I-a Unită, îl facem, prin ce-am construit, să treacă de două ori pe zi munții. Să discutăm cu sinceritate, băieți, și, la vîrsta noastră, sinceritatea e inpudică.

Deși nu mai sîntem chiar așa tineri. Azi ne-am rușina, totuși, să ne mărturisim, pueril, entuziasmul pentru „Dragostea noastră este nobilă și tragică, asemenea unei măști de tiran", am căpătat simțul măsurii, zîmbim, cel mult îngăduitor, la grandilocvență, nu ne mai simțim obligați să vorbim obraznic despre fete, avem, fiecare, o profesie, cum spune poetul avem „și ceas și portofel".

Ingăduiți-mi o paranteză.

In Vișeul de Sus, la o crîșmă cu meniu fix și fețe de masă, am avut surpriza să ascult un violonist inteligent, talentat și pătimaș. Un omuleț între două vîrste, scund, cu burticică, pantalonii necălcați și — necuviință flagrantă — cu bretele, pachește cum se mai zice. Un violonist cu pachește. Cînd cînta, conducînd orchestra și impunîndu-i ritmul, creștea vizibil pentru el și pentru mine. I se ierta și pîntecul și efectul lui vestimentar. Minute în șir, violonistul era stăpînul sălii îmbîcsite de fum, stăpîn prin gestul nervos, prin fața ascuțit concentrată, prin sunetul adevărat al viorii, stăpîn prin patima cu care trăia. El dirija mai mult decît un acordeon și-un contrabas: zîmbetele și încruntările noastre, reacțiile noastre sufletești, fie chiar și pentru cîteva momente.

Se termina sunetul și nu rămînea decît omul.

Cel care ne încîntase și stăpînise, se plimba, cu o indiferență strident simulată printre mese, în căutarea unui bacșiș. Surpriza mea muzicală a fost doar începutul unei dezamăgiri: omul se redusese la pachește.

Băieți, cînd discutăm acum, după atîția ani, aceasta e prima întrebare pe care vreau să v-o pun. Cum erați pe vremuri, știu. Entuziasm, tinerețe, exagerări, dar frumoși. Pe stîncile de la Romuli, spintecînd munții, cu tîrnăcopul în mînă, pînă și măruntul Viorel A. avea sclipiri prometeice. Dar după aceea, după ce ne-am despărțit, ați continuat, voi toți, să fiți stăpîni — sau cineva a îndrăznit să oprească sunetul și să ceară bacșiș vieții? Poartă cineva din noi pachește? Acela să nu treacă niciodată pe viaductul de la Romuli. Ca să nu-și murdărească monumentele amintirii.

Nimic mai îngrozitor decît un om care-și trădează tinerețea și tinerețea noastră a fost și este comunistă.

Au trecut ani, au trecut anii... Pe atunci ceream vieții doar dreptul de a ne dărui. Dormeam pe rogojini, mîncam arpacaș, lucram suspendați în funii, prăvăleam stînci în prăpăstii, îi alfabetizam pe maramureșeni, ne revoltam de casele lor aproape fără geamuri. Case fără soare! Și din fundătura noastră trimiteam telegrame în Italia, pentru a asigura pe Togliatti de dragostea noastră, cînd fasciștii au atentat la viața lui.

Am trăit, de-atunci și pînă azi, bucurii mici și bucurii mari, de la sărutările visate în nopțile focurilor de tabără pînă la întîile ogoare însămînțate de inginerul Zăhărescu, fostul comandant de ceată, întîiul meci internațional al voleibalistului Marian Moraru, fostul responsabil sanitar, întîia stea pe galonul ofițerului de artilerie Andrieșescu... Am trăit drame mari și drame mărunte. Angheluș a răzbit totuși, e profesor azi, s-a prăbușit Titi Panait; către speranțele noastre, ale tuturor, explozii atomice și experiențe hidrogenice îngrămădeau urgia carbonului 14.

Azi putem, trebuie să fim mai puțin zgomotoși în entuziasm, dar singurul lucru la care am fost în stare să gîndesc în trenul de Salva-Vișeu, este că tot ce a fost frumos în viața mea, a noastră, tot ce vrem să fie curat în viitorul nostru, ne obligă să ne apărăm dreptul de a ne dărui. Să-l apărăm împotriva reumatismelor, cînd și dacă vor veni, împotriva neînțelegerilor, împotriva a tot ce ne-ar putea trage către mărunt, meschin. Bacșișuri se mai cer, bacșișuri se mai dau. Cunosc un om care a avut toate condițiile să ardă cu flacără. Ultimul lucru care l-a bucurat nespus este că a reușit, în fine, să-și procure cîteva perechi de izmănuțe nylon.

A fost un timp, la începuturi, cînd lupta era în cîmp deschis. Atunci aveai de ales între steagul nostru și steagul dușmanului.

Acum lupta are forme mai subtile, armele dușmanului au surdină și nu le auzi întotdeauna detunătura. Acum alegerea se poate face și între ardere și tihnă toantă, între steag și produse nylon. Unii se mulțumesc doar cu izmănuțele. Ți urăsc.

In ziua aceasta, cînd depănăm amintirile a 11 ani de cînd steagul partidului a fluturat întîia oară liber, în ritmul inimii țării, prieteni ai tinereții, voi cei care ați ales steagul și l-ați purtat la VI Romuli 2, voi, modești anonimi ai marelui entuziasm, cercetați-vă conștiințele: cîntecele noastre de brigadă au cuvinte simple și melodii lipsite de strălucire. Dar, pentru ele, nimeni, niciodată, n-a cerut bacșiș. Cîntați-le!

Mai sînt atîtea de făcut, prieteni. Am fost într-o gospodărie colectivă prin raionul Bistrița, la Dorolea, pe apa Dorului.

Sat vechi, case lipite perete de perete pe două ulițe plictisite. Un turn de biserică, gotic vulgarizant, etala patru cadrane inutile, cu limbile căzute. Ploua, oblonele trase la ferești, era pustiu. Două apariții, în ambianța aceasta: Pe ulița pustie, împroșcînd la fiece băltoacă, speriind tăcerile cu duduitu-i energic și nervos, un camion Molotov: al colectiviștilor.

Ceva mai tîrziu, două mogîldețe zgribulite de ploaie, apăsate sub greutatea unor aparate: agentul sanitar cu D.D.T.

Indestularea n-a înlăturat încă definitiv necesitățile profilactice.

La Dorolea a fost lichidată mizeria, mai stăruie însă izul ei amărui. Cine dintre noi ar putea gîndi liniștit la aceasta?

Rășilă Leon își face casă nouă, pe malul Dorului. De cărămidă, cu patru camere. In casa aceasta agentul sanitar nu va intra niciodată cu aparatul acela necesar dar jignitor. Dar, fie și numai pentru atîta, cît efort se cere cheltuit.

Dorolea se întinde liniștită, pe două ulițe plictisite. Zbucium după obloanele lăsate. Plouă, plouă monoton, din cînd în cînd iese curcubeul și apoi plouă iarăși. Va fi recoltă bună de porumb.

In Dorolea se construiesc 40 de case noi, colectiva a deschis o cărămidărie a ei. Și totuși, mulți se încăpățînează pe bucata lor de pămînt negru. I-aș aduce aici pe cîțiva tovarăși, mari amatori de oameni — afișe cu ochii pierduți în contemplarea viitorului. L-aș ruga pe agentul sanitar să le servească și lor o porție de D.D.T. Ajută.

Presa publică azi tot mai multe știri despre apropiata eventualitate a comunicațiilor inter-planetare. Savanți de renume discută despre călătorii în Lună, pentru anii ce vor veni, cu certitudinea tehnică pe care o am eu că pot pleca, oricînd la Mizil. Acum, cînd universul însuși creș te și devine accesibil, e de-a dreptul neînsemnat, s-ar părea, să discutăm despre calea noastră ferată.

Accept că nu-i mare lucru ce-am făcut noi acolo. Dar cum am făcut calea ferată? Pledez pentru curățenie și entuziasm, pentru lipsa totală de interese mărunte, pentru dăruirea spontană a generației noastre. Să rămînem o generație de brigadieri!

Un om, de-a lungul drumurilor amintirilor noastre. Domuța Traian, maramureșan, la fel cu toți ceilalți, din Săcele. (Sectorul XII Săcele, pe harta șantierului). Izmene largi de cînepă grosolană, clop de paie, față tăbăcită de vînt. Acasă nu-i intră soarele și singurele mobile de care simte nevoia sînt un pat de scînduri, o masă și atît.

In 1948 trăia în promiscuitatea specifică Maramureșului. Azi e geolog, sondor într-un grup de geologi. Primul zbor inter-planetar nu-i va da mai mult decît i-am dat noi.

Iată adevărul, dur și frumos:

Cooperativele sătești vînd mereu mai puține opinci. Preferința pentru bocanci și posibilitatea de a-i cumpăra vestesc fericitul faliment al industriilor opincilor.

De-a lungul liniei noastre ferate, la înălțimi respectabile, întîlnești ogoare și tăblițe indicatoare: loturi experimentale pentru aclimatizarea grîului.

Sondorul geolog Domuța Traian cutreieră munții.

Fiecare sat își are școala și căminul său cultural.

Largă ofensivă împotriva promiscuității! Și greutăți și oameni mulți, care le iau de piept și alții, puțini, care le minimalizează.

Mi-am amintit cum se amenajează fațada Casei Scînteii.

Trebuie pietruite aleile, turnat betoane în diferite planșeuri și plantat parcul.

Lucrările au pornit, toate trei, simultan. Fete, grădinari au și pus florile. Betonierele, cu praful lor de ciment, au dat roșului parcului o nuanță cenușie. Florile cresc pătate de ciment. Verde cenușiu, roșu cenușiu. Dar parcul există de-acum! Domuța Traian există, calea noastră ferată există și dacă peste amintirile noastre se depune praf de ciment, acesta e al noilor construcții. Cenușiul e culoarea construcțiilor. Rozul e culoarea articolelor nylon.

La geamul camerei în care lucrez ajunseseră, într-o zi, schelele zidarilor, fixînd plăcile de marmoră. S-a petrecut, atunci un fapt tulburător. Un om cu salopeta pătată și coif de hîrtie de ziar, zidarul care fixa marmura în eternitate s-a uitat la mine, pe geam.

Pe geamurile noastre, prieteni ai tinereții, se uită oameni cu coifuri de hîrtie și salopetele pătate de praful marmorei. In țara întreagă, clasa muncitoare a înălțat asemenea schele, încît se poate uita pe orice geam: al ziaristului, al agentului sanitar, al savantului sau al ministrului. Cei de pe schele au ochi întrebători și mîinile puternice, au fețele asudate, prăfuite și conștiințe pure. La temelia schelelor lor sînt betoniere și fete-grădinari. Acum, după 11 ani, adună-ți amintirile și privește în ochii omului de pe schele, judecătorul suprem. N-ai pentru ce roși? Pe ce drum și în ce ritm vei merge de-acum înainte?

Eram în trenul de Salva-Vișeu.

In compartiment, o băbuță cuminte, cu gușa zbîrcită, căutîndu-și mereu în sîn biletul; un pădurar în uniformă, lungit pe o banchetă întreagă, de-o nesimțire totală, cîteva fete bronzate, pietroase, cîntau. Nepăsător, trenul urca, într-o viteză aproximativă, peste migala și sudoarea fiecăreia din loviturile tîrnăcoapelor noastre. In vale, prăpastia, în prăpastie Sălăuța și urme vagi, amintind baracamentele de la VI Romuli 2. Mai sus fagii și apoi cerul.

După ce treci viaductul, satul. Liniște iluzorie și frămîntare multă. Undeva, în toate zările, schele și oameni. Mai ales oameni.

EUGEN MANDRIC

Cuvinte calde, emoționante, sincere!

(Impresii ale oaspeților străini care ne-au vizitat țara)

Republica Populară Romînă a fost vizitată în ultimii ani de zeci și zeci de oameni din multe țări ale lumii de diferite convingeri politice și religioase, cu diferite profesii și preocupări. Acești oameni au avut posibilitatea să ne viziteze țara, să vadă cum muncește și trăiește poporul, tineretul nostru eliberat de lanțurile înrobitoare ale capitalismului.

Zeci și zeci de asemenea delegați s-au convins că Republica Populară Romînă este o țară în care oamenii muncii se bucură de cele mai depline drepturi, în care statul asigură celor ce muncesc condiții bune de muncă și de viață.

Un număr deosebit de mare de vizitatori a găzduit patria noastră cu prilejul Festivalului Mondial al Tineretului de la București. Țara noastră a primit ca oaspeți cu acest prilej nu numai tineri, ci și personalități și numeroși ziariști din 114 țări.

Aproape toți oamenii de bună credință, la întoarcerea în țările lor după ce ne-au vizitat țara și-au împărtășit sincer impresiile, au rostit și au scris cuvinte de laudă la adresa patriei noastre, a regimului democrat-popular, la adresa oamenilor muncii din R.P.R., la adresa tineretului nostru.

Publicăm mai jos un grupaj de declarații ale unor oaspeți care ne-au vizitat patria de-a lungul anilor.

Sînt cuvinte calde, emoționante, sincere!

„Cartiere întregi moderne"

CORBELLA PIER LUIGI, din sindicatul constructorilor din provincia Milano (Italia):

„Venind în București am găsit cartiere întregi reconstruite după criterii moderne, o intensă activitate de construcții. Am constatat că oameni noi, într-o societate nouă construiesc un oraș nou.

Este deajuns să spun că am rămas mirat de minunatul Parc 23 August, rod al unui grandios efort constructiv; am fost cuprins de o mare emoție văzînd marele stadion și întregul complex cultural-sportiv care simbolizează încrederea și forța creatoare a tinerilor constructori din Romînia".

„Un progres uriaș"

HENRIETTE PLACETTE din Algeria:

„Am avut ocazia să cunosc un popor care a realizat în țara sa un progres uriaș, numai în cîțiva ani. Noi am cunoscut o țară în care oamenii pot să se ridice prin muncă și cultură...".

Un tînăr argentinian la Festival

JORGE CORREA, a publicat la Buenos Aires un volum intitulat: „Un tînăr argentinian la al IV-lea Festival Mondial pentru Pace și Prietenie". Cartea care cuprinde 122 de pagini, înfățișează în cea mai mare parte aspecte și sugestii culese de autor în timpul șederii sale în R.P.R. și exprimă entuziasmul și admirația sa față de munca constructivă pașnică a poporului romîn.

Despre o fabrică textilă pe care a vizitat-o, autorul scrie:

„Ne-a surprins curățenia excepțională a instalațiilor, prospețimea și aerisirea atelierelor unde bărbați și femei lucrează confortabil, liberi, surîzători și optimiști... Am mai cunoscut alte trei fabrici și — ce minune! toate întreceau în confort și modernism pe prima. Dar nu am văzut numai fabricile: am văzut pe cei ce muncesc în ele și îndoiala mea s-a transformat într-o convingere puternică, aceea că drepturile muncitorilor constituie în Romînia lucrul cel mai sfînt..."

„Am fost impresionați de industria romînească"

Deputații sirieni **HALED BAGDAȘ** și **FARZAT MAMLIUK**, care ne-au vizitat recent țara au declarat:

„Am vizitat terenurile petrolifere, numeroase întreprinderi ale industriei grele și am fost impresionați de avîntul și dezvoltarea rapidă a acestei ramuri principale a economiei romînești. Am văzut și succesele dobîndite pe tărîm cultural în țara dvs. Măiestria artistică a ansamblului de artiști amatori, care cu atîta dragoste ne-au prezentat cîntece și jocuri romînești va rămîne pentru totdeauna întipărită în amintirea noastră.

Ne-am putut convinge, cu prilejul contactelor pe care le-am avut aci, de atașamentul poporului romîn la ideea păcii, la cauza independenței sale și a prieteniei între popoare — sentimente care corespund întru totul acelor ale poporului sirian".

„Un popor care privește viitorul cu bucurie și încredere"

RAMIRO BEDREGOL, a publicat în ziarul bolivian „El Pueblo" un articol sub titlul „Ce am văzut în Romînia". În articol scrie printre altele: „Cu acest prilej (al vizitei în R.P.R. — N.R.), oaspeții Bucureștiului, care au putut vizita la orice oră din zi și din noapte toate colțurile acestui oraș, au văzut un popor victorios, care muncește intens pentru bunăstarea sa în continuă creștere, care privește viitorul cu bucurie și încredere. Am văzut un oraș în care copiii și un tineret fericit, plini de încredere în viitor, trăiesc, rîd și se bucură".

„Ca acasă printre rude"

Dansatoarea egipteană **TAHIA CARIOCA** a publicat în săptămînalul libanez „Al-Jarida Al Jumhur" un articol, în care printre altele, scrie: „Primirea care ne-a făcut-o poporul romîn a fost extrem de cordială. Ne-am simțit ca acasă printre rude și nu ca străini într-o țară străină. Poporul romîn a dovedit în mod concret că este devotat cauzei păcii și prieteniei între popoare, că depune toate eforturile pentru a întări mișcarea pentru pace".

Ce l-a impresionat pe James Boswel

JAMES BOSWEL, *pictor englez: „M-a impresionat deosebit de mult vioiciunea, figurile deschise ale oamenilor de pe străzile Bucureștiului. Această impresie este complect diferită de înfățișarea deprimantă a oamenilor de pe străzile orașelor din apus. Listele întregi de oferte de muncă care apar în unele ziare, mi-au confirmat faptul că șomajul a fost lichidat și că în prezent este tot mai multă nevoie de brațe de muncă și de cadre calificate. Aceasta face ca oamenii din Romînia să aibă siguranța zilei de mîine. Cît de mare lucru este acesta în raport cu situația din Anglia și din alte țări din apus, unde spectrul șomajului amenință pe fiecare muncitor".*

Inchiderea conferinței internaționale pentru folosirea pașnică a energiei atomice

GENEVA 20 (Agerpres). — TASS transmite: La 20 august, în sala adunărilor din Palatul Națiunilor de la Geneva a avut loc sub președinția dr. H. Bhaba ședința plenară de închidere a conferinței tehnico-științifice internaționale pentru folosirea pașnică a energiei atomice.

La această ședință participanții la conferință au ascultat rapoartele prof. A. Lavrișcev (U.R.S.S.) cu privire la ajutorul acordat de Uniunea Sovietică altor țări în folosirea energiei atomice în scopuri pașnice W. Libby (S.U.A., — cu privire la colaborarea internațională în domeniul energiei atomice și raportul lui P. Auger, reprezentantul U.N.E.S.C.O., cu privire la pregătirea de cadre științifice în domeniul folosirii pașnice a energiei atomice.

Profesorul A. Lavrișcev a vorbit despre ajutorul tehnico-științific și de producție pe care guvernul sovietic îl acordă Republicii Populare Chineze, Republicii Populare Polone, Republicii Cehoslovace, Republicii Democrate Germane, Republicii Populare Romîne, Republicii Populare Bulgaria și Republicii Populare Ungare în crearea unor baze științifico-experimentale pentru dezvoltarea cercetărilor în domeniul fizicii nucleare și pentru folosirea energiei atomice în scopuri pașnice.

În încheierea comunicării sale A. Lavrișcev a amintit că guvernul sovietic s-a declarat de asemenea gata să examineze problema sporirii numărului țărilor cărora Uniunea Sovietică le-ar putea acorda sprijin și ajutor în domeniul folosirii energiei atomice în scopuri pașnice. În această ordine de idei el a subliniat că Uniunea Sovietică acordă o mare însemnătate extinderii colaborării științifice internaționale și exprimă urarea ca asemenea conferințe să fie convocate cu regularitate de acum înainte.

La începutul comunicării sale delegatul S.U.A., W. Libby a subliniat că conferința tehnico-științifică internațională pentru folosirea energiei atomice în scopuri pașnice s-a desfășurat cu succes. El a exprimat urarea ca asemenea conferințe să fie convocate și de acum înainte pentru efectuarea unui schimb de păreri asupra rezultatelor obținute de cercetările în domeniul energiei atomice.

La discuțiile care au urmat au luat parte delegații Angliei, Japoniei, Poloniei, Iugoslaviei, Norvegiei, Mexicului, Pakistanului, reprezentantul Organizației mondiale a sănătății precum și reprezentantul Vaticanului.

În cuvîntarea de închidere, H. Bhaba, președintele conferinței a trecut pe scurt în revistă problemele care au fost discutate la conferință.

El a comunicat că D. Hammarskjoeld, secretarul general al O.N.U. va prezenta un raport în care vor fi consemnate rezultatele conferinței care și-a încheiat lucrările.

H. Bhaba a declarat că pe adresa conferinței a sosit un mesaj de salut din partea președintelui Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. A. Bulganin și a dat citire textului acestui mesaj. El a comunicat că pe adresa conferinței au sosit de asemenea mesaje de salut din partea președintelui S.U.A. D. Eisenhower, și a președintelui Consiliului de Miniștri al R. P. Bulgaria, V. Cervenkov.

În concluzia cuvîntării sale, Bhaba a declarat:

„După încheierea acestei conferințe vom reveni la activitatea noastră, care este legată de folosirea mai departe a energiei atomice în scopuri pașnice. Putem face acest lucru în prezent cu satisfacția că am contribuit la succesul acestei conferințe și cu convingerea că munca noastră va fi îndreptată spre îmbunătățirea vieții tuturor oamenilor din toate continentele".

H. Bhaba a declarat închisă conferința tehnico-științifică internațională pentru folosirea în scopuri pașnice a energiei atomice.

Declarația delegației sovietice

GENEVA 20 (Agerpres). — Corespondentul special al agenției TASS transmite: La 20 august delegația sovietică la conferința internațională tehnico-științifică pentru folosirea pașnică a energiei atomice a dat publicității următoarea declarație:

„Cu prilejul încheierii conferinței internaționale pentru folosirea pașnică a energiei atomice, delegația sovietică consideră necesar să releve că conferința s-a desfășurat în atmosfera favorabilă de colaborare și înțelegere reciprocă creată în urma conferinței de la Geneva a șefilor guvernelor celor patru puteri și reprezintă un pas important în stabilirea contactului personal între oamenii de știință din toate țările.

Delegația sovietică speră că lucrările conferinței vor aduce o contribuție importantă la dezvoltarea unei largi colaborări științifice în domeniul folosirii marilor descoperiri științifice ale timpului nostru nu în scopuri de război și distrugere, ci în scopuri constructive, pentru binele omenirii, pentru binele civilizației.

Delegația sovietică își exprimă dorința ca asemenea conferințe să fie convocate regulat și în viitor".

Telegrama adresată de N. A. Bulganin președintelui conferinței internaționale pentru folosirea pașnică a energiei atomice

MOSCOVA 20 (Agerpres) TASS transmite următoarea telegramă:

Domnului BHABA,
președintele conferinței internaționale tehnico-științifice
pentru folosirea pașnică a energiei atomice.

GENEVA

Conferința internațională pentru folosirea pașnică a energiei atomice, care își încheie lucrările la Geneva, constituie un pas însemnat pe calea stabilirii colaborării internaționale într-un domeniu atît de important ca folosirea energiei atomice în scopuri pașnice.

Schimbul de păreri și informații care a avut loc la conferință, reprezintă o contribuție prețioasă la cauza progresului continuu al științei și tehnicii în acest domeniu.

Fără îndoială, această conferință va sluji cauzei păcii și va contribui la slăbirea continuă a încordării internaționale.

Guvernul sovietic felicită pe toți participanții la conferință pentru succesele obținute și își exprimă speranța că colaborarea internațională în domeniul folosirii pașnice a energiei atomice, ale cărei baze au fost puse cu atît succes de această conferință, va fi continuată prin convocarea regulată a unor asemenea conferințe a oamenilor de știință din toate țările.

Președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S.
N. A. BULGANIN

19 august 1955

Inmînarea diplomelor de onoare ale C.C. al U.T.M. premiaților la Festivalul de la Varșovia

La Comitetul Central al Uniunii Tineretului Muncitor a avut loc sîmbătă la amiază festivitatea înmînării diplomelor de onoare ale C.C. al U.T.M. colectivelor premiate, laureaților și cîștigătorilor concursurilor artistice și sportive ale celui de al 5-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Varșovia, precum și celor care au contribuit la reușita participării delegației tineretului nostru la Festival.

Înmînînd diplomele de onoare ale C.C. al U.T.M., tov. Virgil Trofin, secretar al C.C. al U.T.M., a felicitat călduros pe cei premiați la concursurile de creație, concursurile de interpretare și sportivii premiați ai concursurilor internaționale prietenești ale tineretului, care prin talentul și prin eforturile lor au reprezentat cu cinste tineretul patriei noastre la Festivalul de la Varșovia.

În numele celor distinși, artistul Gabriel Popescu și sportivul Eustațiu Mărgărit au mulțumit pentru distincțiile acordate, angajîndu-se să muncească și să se pregătească mai departe pentru ridicarea și perfecționarea măiestriei lor.

Adunări festive cu prilejul zilei de 23 August

Sîmbătă, la terminarea schimbului de dimineață, numeroși muncitori, ingineri, tehnicieni și funcționari de la fabrica de tricotaje „Bela Breiner" din Capitală au trecut în revistă marile cuceriri ale oamenilor muncii în anii de după eliberarea patriei noastre de către glorioasa armată sovietică.

În ședința festivă organizată în cinstea zilei de 23 August a fost prezentat și aportul adus de textiliștii fabricii la aceste succese. În întrecerea socialistă în cinstea zilei de 23 August, muncitorii acestei întreprinderi au dat peste plan 33.865 articole tricotate din bumbac și mătase și au introdus în fabricație 5 modele noi. Folosind la întreaga lui capacitate utilajul întreprinderii, ei au sporit productivitatea muncii cu 3,5 la sută. La cea de a 11-a aniversare a eliberării patriei, textiliștii de la „Bela Breiner" raportează că au dat acumulări socialiste peste plan în valoare de 826.000 lei, depășind angajamentul luat cu 546.000 lei.

Asemenea adunări festive au avut loc și la uzinele metalurgice „Grivița", „Electrotehnica", „1 Mai-biscuiți", „Electroaparataj", „Electroizolatorul" și altele.

Pentru terminarea lucrărilor de recoltare

Veștile sosite din țară vorbesc despre avîntul cu care oamenii muncii de pe ogoare întîmpină ziua de 23 August.

În regiunea Cluj, mecanizatorii din S.M.T.-uri, muncitorii din gospodăriile agricole de stat, colectiviștii și țăranii muncitori cu gospodării individuale din multe comune au hotărît ca în ziua de 23 August să continue treierișul păioaselor. Colectivele celor 10 gospodării agricole de stat s-au angajat ca în aceste zile să treiere cantități sporite.

În regiunea Iași, numărul țăranilor muncitori care au hotărît să continue treierișul păioaselor în zilele de 23 și 24 august crește mereu. Țăranii muncitori din comuna Doljești s-au angajat ca pînă în seara zilei de 23 August să termine treierișul. Pentru aceasta ei vor spori viteza de lucru a batozelor de la 14.500 kg. de cereale în 10 ore — atît cît au norma — la 20.000 kg. de cereale, treierate în 10 ore. Chiar de pe acum, batozele de la ariile comunei Doljești își depășesc norma cu 2000—2500 kg. boabe pe zi. Angajamentul de a lucra în zilele de 23 și 24 august și l-au luat și țăranii muncitori din comunele Butnărești, Săcueni etc.

De asemenea țăranii muncitori din Hărman, Zizin, Tărlungeni, Teliu, Budila, Bod, Feldioara, Măieruș, Codlea, Prejmer, Stupin și multe alte comune din regiunea Stalin au hotărît să lucreze în zilele de 23 și 24 august.

CULTURA FIZICA și sport

Intîlnirea de atletism dintre echipele reprezentative ale R. P. R. și Franței

— Atleții romîni victorioși în prima zi —

După ce au participat la festivitatea de deschidere a întîlnirii internaționale de atletism dintre reprezentativele R.P.R. și Franței, atleții romîni și francezi părăsesc braț la braț terenul, în aplauzele entuziaste ale numeroșilor spectatori prezenți în tribune. Gestul acesta, simbolizează prietenia ce leagă pe tinerii sportivi ai Franței de cei din țara noastră, prietenie ce se cimentează, pe zi ce trece.

Începe desfășurarea întrecerilor. Atleții și atletele celor două țări, care iau parte la primele probe sînt chemați de arbitri să-și ocupe locurile de concurs. Iată-i înșirați pe pista de zgură roșie pe atleții care vor deschide această întîlnire prietenească. Recunoaștem printre ei pe sprinterii Bart, Cury (Franța) și pe reprezentanții noștri Ilie Savel și Gh. Stănel, care vor lua parte în cursa de 400 m. garduri. Această cursă palpitantă a ținut încordată atenția miilor de spectatori. Ea a însemnat și prima victorie a atleților romîni. Maestrul sportului Ilie Savel, care de curînd, în cadrul întrecerilor sportive prietenești de la Varșovia, a reușit în aceeași cursă să întreacă pe recordmanul mondial Iurii Lituev și pe campionul Europei, Anatolii Iulin, a entuziasmat și de data aceasta publicul nostru spectator. Ilie Savel pornește foarte bine și, pe la jumătatea cursei forțează puternic, trecînd primul linia de sosire în 51,7 sec., timp care constituie un nou record al Republicii Populare Romîne. Pe locul doi sosește celălalt reprezentant al nostru Gh. Stănel în timpul de 53,5 sec. Locul trei este ocupat de atletul francez Bart în 53,7 sec. O victorie minunată care răsplătește eforturile atleților noștri.

Concomitent cu cursa de 400 m. garduri s-au disputat și probele de săritură cu prăjina, aruncarea suliței (băieți) și săritura în înălțime femei. Așa cum era și de așteptat, reprezentantul Franței, la proba de săritură cu prăjina, atletul de culoare Victor Sillon, s-a clasat pe locul I cu o săritură de 4,10 m. Locurile doi și trei au revenit reprezentanților noștri Mircea Dumitrescu (4 m.) și Zeno Dragomir (4 m.) Foarte dîrză a fost lupta dintre sulițașii Dumitru Zamfir (R.P.R.) și reprezentantul Franței Macquet Michel. Victoria a revenit atletului nostru, care a avut o aruncare de 66,13 m. în timp ce concurentul francez a ocupat locul II (66,02 m.)

Iolanda Balaș a ocupat locul I în proba de săritură în înălțime femei. Ea a trecut cu ușurință ștacheta înălțată la 1,60 m. Locul II a fost ocupat de atleta franceză Lambert Marthe, cu 1,54 m.

O excepțională comportare a avut atletul romîn Ion Wiesenmayer, care a adus patriei noastre două victorii și a contribuit în mare măsură la obținerea succesului în ultima probă a zilei de ieri, ștafeta 4x100 m. băieți. După ce a cîștigat cursa de 100 m. plat în 11,2 sec. — vîntul care batea din față, împiedicîndu-l să scoată un timp mai bun — după ce a cîștigat proba de săritură în lungime cu 7,11 m., Ion Wiesenmayer a luat startul în spectaculoasa probă — ștafeta 4x100 m. — probă care a fost cîștigată de reprezentativa noastră în timpul de 41,5 sec. Alături de el, o contribuție prețioasă la obținerea victoriei au adus-o atleții Mircea Pop, Lothar Marks și Alexandru Stoenescu. Reprezentativa Franței din care nu au lipsit valoroșii sprinteri Alain David, Constantin Lissenko, René Bonino, Van Caneghen Bernard, nu a putut cuceri locul întîi, așa cum se aștepta. Dînd dovadă de o mare voință, reprezentanții noștri au cucerit o victorie splendidă pentru care merită felicitați.

O altă probă spectaculoasă a fost și cursa de 5.000 m. la care au luat parte atleții Alain Mimoun, (Franța) Victor Pop, Nicolae Bunea (R.P.R.) și Clement (Franța). Deși în vîrstă de 34 ani, atletul algerian din reprezentativa Franței, Alain Mimoun, a găsit resurse fizice pentru a cuceri o victorie meritată și mult aplaudată. Mimoun s-a clasat pe locul I realizînd timpul de 14'39".

Iată acum celelalte rezultate tehnice din prima zi a întîlnirii internaționale de atletism dintre R.P.R. și Franța.

200 m. (f.) I. Alexandra Sicoe (R.P.R.) 25,5 sec., II Ioana Luță (R.P.R.) 26 sec., III Moreau Nicole (Fr.) 26,4 sec.

80 m. garduri (f.) I. Flament Claudine (Fr.) 12 sec., II Ana Șerban (R.P.R.) 12.3 sec., III Melania Davidovici (R.P.R.) 12.5 sec.

Disc fete: I. Lia Manoliu (R.P.R.) 41,60 m., II Laureant Paullette (Fr.) 37,64 m., III Melania Velicu (R.P.R.) 35,80 m.

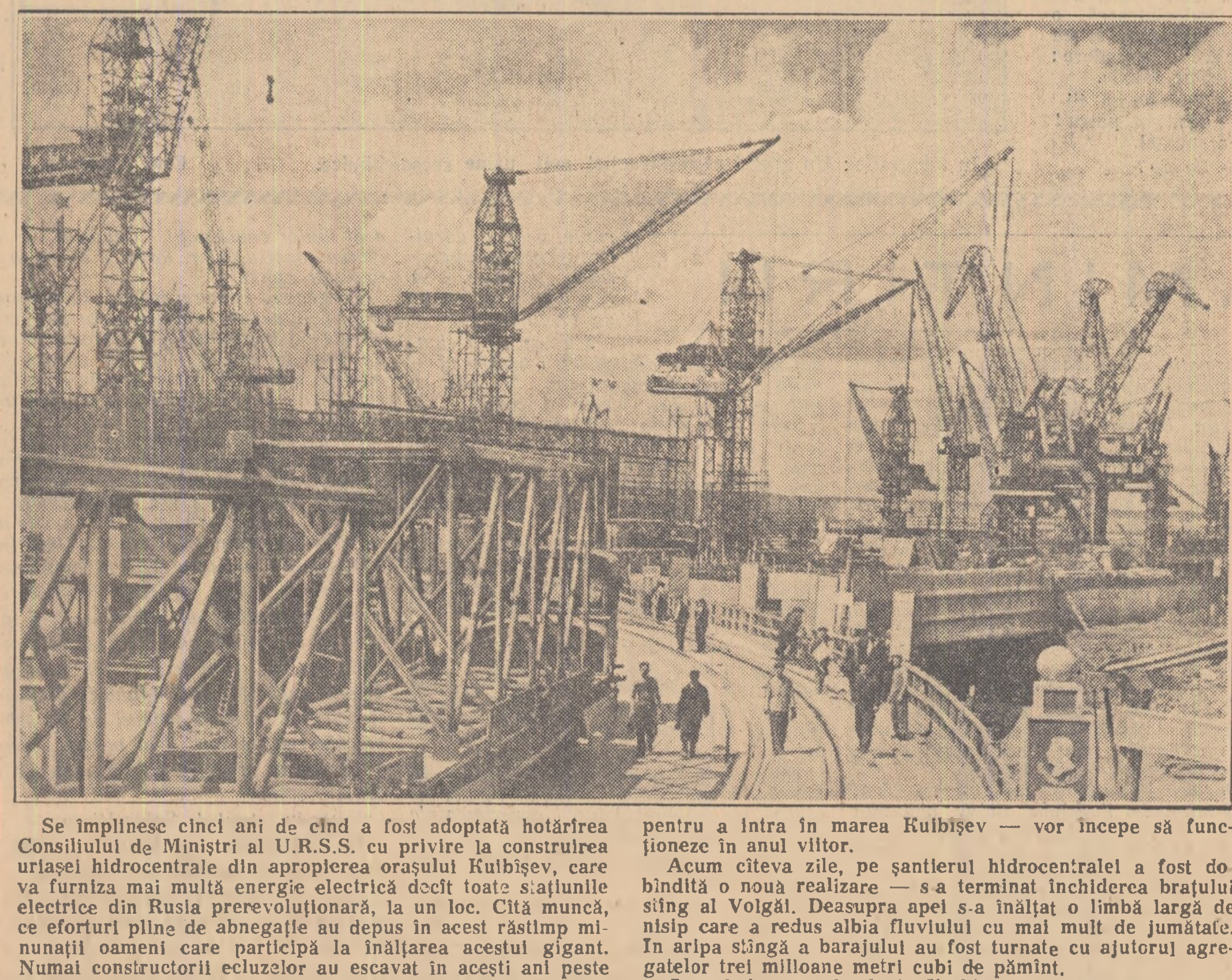
800 m. băieți: I. René Djian (Fr) 1'51"2/10, II El. Mabrouk Mohamed (Fr) 1'52"9/10, III Aurel Palade Ursu (R.P.R.). 1'53"4/10.

Greutate băieți: I. Aurel Raica (R.P.R.) 15,60 m. II Thomas Raymond (Fr.) 15,57 m. III Nicolae Ivanov (R.P.R.) 15.20 m.

800 m. (fete): I. Goullyeux Nicole (Fr.) 2'12"9/10. II. Laurent Claude (Fr.) 2'14"2/10, III. Edith Treybal (R. P. R.) 2'19"1/10.

La sfîrșitul primei zile a întrecerii, reprezentativele noastre conduc, la băieți cu 52—44 iar la fete cu 28—26. Punctajul general după prima zi este de 80—70 în favoarea atleților romîni.

GIGANTUL DE PE VOLGA

Se împlinesc cinci ani de cînd a fost adoptată hotărîrea Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. cu privire la construirea uriașei hidrocentrale din apropierea orașului Kuibîșev, care va furniza mai multă energie electrică decît toate stațiunile electrice din Rusia prerevoluționară, la un loc. Cîtă muncă, ce eforturi pline de abnegație au depus în acest răstimp minunații oameni care participă la înălțarea acestui gigant. Numai constructorii ecluzelor au escavat în acești ani peste 5 milioane metri cubi de pămînt, au turnat în ecluze aproape 700.000 metri cubi de beton, au montat aproape 40.000 tone de armătură și 7.500 tone construcții metalice și mecanisme. Și iată că la 31 iulie 1955, ei au sărbătorit o mare victorie — încununarea muncii lor de cîțiva ani — prin ecluzele inferioare au trecut primele vase.

...O singură mișcare la pupitrul central de comandă și grelele porți ale ecluzei, care cîntăresc 700 de tone, se deschid automat lăsînd să treacă vasele care apoi vor porni pe canalul navigabil lung de 14 km. Pe tabloul de comandă, operatorul vede situația porților și a apei din camera ecluzei. Așa se desfășoară munca, în întregime automatizată, la ecluzele inferioare ale giganticei hidrocentrale de la Kuibîșev care au intrat în funcțiune de curînd. Ecluzele superioare — cea de a doua treaptă prin care vor trece vasele pentru a intra în marea Kuibîșev — vor începe să funcționeze în anul viitor.

Acum cîteva zile, pe șantierul hidrocentralei a fost dobîndită o nouă realizare — s-a terminat închiderea brațului stîng al Volgăi. Deasupra apei s-a înălțat o limbă largă de nisip care a redus albia fluviului cu mai mult de jumătate. În aripa stîngă a barajului au fost turnate cu ajutorul agregatelor trei milioane metri cubi de pămînt.

Spre hidrocentrala de la Kuibîșev se îndreaptă neconteniț din diferite colțuri ale marii Uniuni Sovietice, trenuri cu materiale, cu mașini. Pentru construcția ecluzelor, de exemplu, peste 50 de uzine sovietice au furnizat mecanismele și utilajul necesar. La vestita uzină „Stalin" din Novo-Kramatorsk a fost terminat de curînd un stator pentru ultima turbină — a douăzecea — a gigantului de la Kuibîșev. Această piesă uriașă, cu un diametru de 14 metri, a trebuit încărcată pe opt platforme de cale ferată.

Se muncește intens și la construirea liniei electrice Kuibîșev-Moscova. Nu va mai trece mult timp și curentul furnizat de turbinele gigantului de la Kuibîșev va porni prin cabluri spre capitala Uniunii Sovietice.

IN FOTOGRAFIE: un aspect de pe șantierul hidrocentralei.

Scurte știri

● Delegația Statelor Unite la O.N.U. a adresat secretarului general al O.N.U. o scrisoare cu rugămintea de a include pe ordinea de zi a celei de a 10-a sesiuni a Adunării Generale o nouă problemă — „Succesul în domeniul dezvoltării colaborării internaționale în opera de folosire pașnică a energiei atomice: rapoartele guvernelor".

● La 20 august a avut loc cea de a 9-a ședință ordinară a ambasadorilor Republicii Populare Chineze și Statelor Unite ale Americii. A continuat discutarea primului punct de pe ordinea de zi a tratativelor (repatrierea de către cele două părți a persoanelor civile). S-a hotărît ca ședința următoare să aibă loc la 23 august.

● Guvernul Indiei a anunțat suspendarea ori căror remiteri de bani și alte valori destinate posesiunilor portugheze de pe teritoriul Indiei. Această hotărîre este „prima dintr-o serie de măsuri politice și administrative pe care le va lua guvernul indian pentru apărarea intereselor Indiei în lumina ultimelor evenimente din Goa". De asemenea, guvernul indian a hotărît să recheme pe consulul general al Indiei în Goa și a cerut guvernului portughez să închidă pînă la 1 septembrie consulatele portugheze din Bombay, Calcutta și Madras. În felul acesta, în prezent relațiile diplomatice dintre India și Portugalia au încetat în întregime.

● Agenția France Presse relatează că două companii din forțele militare sudaneze s-au răsculat și au ucis pe unul din ofițerii lor. Unitățile răsculate au ocupat satul Torit, la 25 mile distanță de frontiera Uganda. Ministerul Afacerilor Externe al Angliei anunță că guvernatorul general britanic în Sudan, Alexander Knox Helm a proclamat starea de asediu în trei provincii din sudul Sudanului.

● În Maroc incidentele dintre marocani și autoritățile franceze continuă să se soldeze cu numeroase victime omenești. Agenția France Presse anunță că în cursul ciocnirilor din cartierul arab al orașului Casablanca în ultimele două zile au fost uciși 13 marocani, iar alți 34 răniți. În ajunul zilei de 20 august, autoritățile au masat în cartierele indigene șase escadroane de jandarmi, două detașamente de infanterie marină și 2.000 de tiraliori senegalezi și soldați din legiunea străină. Circulația este interzisă după ora 20.

● După o ședere de trei săptămîni în Uniunea Sovietică, la 19 august a părăsit Moscova plecînd spre Pekin ansamblul de dansuri populare al Republicii Populare Federative Iugoslavia, „Kolo".

INFORMAȚII

● Ca o expresie a cinstirii deosebite de care se bucură mamele în Republica Populară Romînă, o constituie numeroasele distincții ce le sînt acordate. Pînă în prezent au fost decorate un număr de peste 45.900 mame.

În cinstea zilei de 23 August, Prezidiul Marii Adunări Naționale a conferit titlul de onoare și ordinul „Mamă Eroină" unui număr de 183 mame care au născut și crescut 10 sau mai mulți copii, ordinul „Gloria Maternă" clasa I-a, a II-a și a III-a unui număr de 1.112 mame, care au născut și crescut 9, 8 sau 7 copii, precum și „Medalia Maternității" clasa I-a și a II-a unui număr de 1.507 mame, care au născut și crescut 6 sau 5 copii.

● Vineri seara a sosit în Capitală un grup de 5 turiști suedezi care ne vor vizita țara.

La sosirea în Gara de Nord oaspeții au fost întîmpinați de reprezentanți ai Institutului Romîn pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea.

● La invitația Asociației de prietenie Suedia-Romînia, sîmbătă dimineața a părăsit Capitala plecînd cu avionul spre Stockholm, o delegație culturală a Institutului Romîn pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea. Delegația este formată din Adrian Baranga, director în I.R.R.C.S., violonista Gaby Grubea, artistă emerită a R.P.R. și pianista Maria Fotino, soliste ale Radiodifuziunii romîne.

● Grupul de turiști din Anglia care vizitează țara noastră, a fost sîmbătă dimineața oaspetele colectiviștilor din Hărman. Grupul de turiști a vizitat gospodăria unde s-a interesat de mecanizarea strîngerii recoltei, de dezvoltarea gospodăriei și de condițiile de muncă și de viață create colectiviștilor. Tot în cursul dimineții, oaspeții au vizitat S.M.T.-Hărman. După amiază, grupul de turiști a vizitat Poiana Stalin.

● Sîmbătă a părăsit Capitala, plecînd în R.P.F. Iugoslavia, o delegație a Asociației surdo-muților din R.P.R. care va participa la lucrările celui de al 2-lea Congres mondial al surdo-muților ce se vor desfășura în localitatea Zagreb în zilele de 23-27 august 1955.

● La invitația Consiliului Central al Sindicatelor din R.P.R., un grup de oameni ai muncii din Uniunea Sovietică compus din 23 de persoane a sosit în țara noastră pentru a-și petrece concediul de odihnă.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10, 7.61.00. Secția scrisori Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452-52